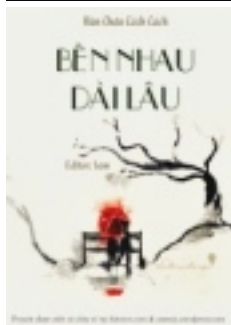

Bên Nhau Dài Lâu

Contents

Bên Nhau Dài Lâu	1
1. Chương 1: Có Một Thánh Học Đến Nhà	1
2. Chương 2: Thánh Học Có Đôi Mắt Sáng Long Lanh	3
3. Chương 3: Sinh Hoạt Của Hai Người Không Cùng Tiến Độ	5
4. Chương 4: Phương Thức Học Bù Của Thánh Học	6
5. Chương 5: Tháp Nước	10
6. Chương 6: Bất Lực Chia Tay	13
7. Chương 7: Thời Gian Tốt Đẹp Của Sinh Viên Mới	16
8. Chương 8: Anh Có Ý Gì	19
9. Chương 9: Rốt Cuộc Anh Giận Rồi?	21
10. Chương 10: Lại Bị Lừa Rồi	24
11. Chương 11: Du Học	27
12. Chương 12: Kết Thúc	30

Bên Nhau Dài Lâu

Giới thiệu

Nói thật, suy nghĩ rất lâu cũng không biết nên viết văn án này như thế nào, không biết làm sao diễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-nhau-dai-lau>

1. Chương 1: Có Một Thánh Học Đến Nhà

(*) thánh học: nguyên văn là học bá, ý là người chăm chỉ học cho nên điểm cao.

Ngày cưới tới gần, Chung Mẫn gần như nảy sinh ý tưởng chạy trốn. Không phải cô không yêu anh, chỉ là — muốn nhìn bộ dạng nhớn nhác của anh. Lý do này thật gượng ép, chính cô cũng biết không thuyết phục.

Mọi người đều nghiêng về phía anh, anh chính là người đàn ông tốt thích hợp nhất, bỏ qua cái thôn này không còn nhà trọ khác*. Mà đối với cô, bọn họ chắc là có thái độ khinh thường: đang ở trong phúc mà không biết phúc! Mẹ cô thậm chí gọi điện thoại đến, “Dám không ngoan ngoãn kết hôn, mẹ sẽ không nhận con là con gái nữa!”

(*) ý nói trong hoàn cảnh hiện tại thì điều kiện trước mắt là tốt nhất rồi.

Cực kỳ bất đắc dĩ.

Cô chỉ là không cam lòng. Mắt thấy chính mình từng bước một rơi vào cạm bẫy do anh thiết kế mà không hay biết. Từng có một cơ hội, cô gần như phản kháng thành công. Nhưng không biết làm sao, anh đe dọa một cái, cô liền luống cuống, nộp vũ khí đầu hàng. Đó là lý do từ khi quen nhau tới nay, suốt tám năm trời, cô vẫn đi theo quỹ đạo của anh, rất không tình nguyện, nhưng hết cách chỉ đành phối hợp.

Giống như những cô gái khác, thứ cô mong đợi chẳng qua là lời tỏ tình nồng nhiệt và mối tình lãng mạn. Anh có thể là người đàn ông bốc đồng, ghen tuông, thỉnh thoảng làm sai chuyện có chết cũng không thừa nhận. Tuy nhiên anh hoàn toàn không phải là người như vậy — Chung Mẫn lục lợi trong đầu óc mình, nhưng chẳng tìm được một chuyện nào anh đã từng làm sai.

Đây là một người đàn ông không thể bị giễu cợt, anh luôn mỉm cười điềm đạm, tinh thần biếng nhác, ngữ khí bình thường, mà trong lòng anh, lại như con báo sẵn mồi đã tập trung vào mục tiêu từ sớm, khả năng quan sát nhạy bén, thiết kế ra phương án tường tận chu đáo chặt chẽ, đặt bẫy xong, từng bước ép sát, đưa mục tiêu tiến vào cạm bẫy của anh. Cô chịu thảm họa này, lòng đầy nỗi khổ không thể kể rõ.

Cô cảm thấy mình càng giống con mồi của anh hơn là người vợ.

Lần đầu tiên gặp mặt phải trở về thời trung học.

Tên anh nằm trên biểu ngữ treo trước căn tin. Khi học sinh giành vinh dự cho trường, nhà trường theo thường lệ sẽ treo một băng biểu ngữ. Trung học đã không còn phổ biến đại hội toàn trường, loại hình thức treo biểu ngữ có tác dụng tuyên truyền tin tức. Lúc ấy trên biểu ngữ viết, “Nhiệt liệt chúc mừng bạn học Cô Hồng Minh đạt được giải nhất cuộc thi Olympic toán học toàn quốc!” — cuộc thi Olympic coi là phân chia học sinh xuất sắc và học sinh bình thường, nếu ai đứng hạng nhất trong lớp không đạt được giải trong cuộc thi Olympic, quả thật ngượng ngùng tự xưng là học sinh xuất sắc.

Vì chiều cổ cảm xúc của học sinh dự thi và vinh dự của trường, giải nhất không giống với hạng nhất. Chỉ có giải nhất mới là đoạt giải quán quân chân chính. Cho nên lần này nhà trường vô cùng vinh dự. Các phụ huynh của huyện T đều khen ngợi ngôi trường này, thế cho nên vì huyện mà làm rạng rỡ thiên tài trẻ.

Trên thực tế, Cô Hồng Minh cũng không phải học sinh được đào tạo từ ngôi trường này, anh là học sinh chuyển trường mới quay trở về huyện T. Trước đó vì việc kinh doanh của ba mẹ mà anh đến thành phố W học. Chính sách quốc gia quy định học sinh phải ở nguyên quán tham dự cuộc thi đại học, nên anh trở về quê hương mình đã sống ồi còn bé.

Hiệu trưởng được hỏi tên thư sinh này nên rất đặc ý, thậm chí gọi bạn học Cô vào văn phòng khen ngợi một trận, cảm ơn anh làm rạng rỡ nhà trường, càng hy vọng anh ghi nhớ “Thành tựu có một nửa là của em, cũng có một nửa của nhà trường”. Nhưng Chung Mẫn trông thấy cái tên này, cô chỉ nghĩ rằng cái họ thật kỳ lạ. Khi thi, có lẽ anh phải dùng nhiều hơn ba giây để điền tên họ.

Không lâu sau, bạn học Cô lại làm rạng rỡ nhà trường lần nữa. Lần này là kỳ thi thống nhất do thành phố tổ chức, mục đích đương nhiên là chuẩn bị cho kỳ thi đại học. Kỳ thi thống nhất tuy rằng không đủ để treo biểu ngữ, nhưng chủ nhiệm của các lớp đã thông báo cho lớp. Trải qua hai lần làm tiêu điểm, cái tên Cô Hồng Minh này nghiêm nhiên trở thành sự tồn tại như thần linh. Cô Hồng Minh học lớp 6, trong nháy mắt thứ hạng nhảy vọt lên thứ nhất. Chủ nhiệm lớp 6 vốn là ông thầy ở độ tuổi trung niên ăn nói thận trọng, khi nổi cáu khiến bọn học sinh không rét mà run, những ngày gần đây lại thân thiết hòa ái dễ gần, khiến các học sinh thở phào nhẹ nhõm.

Chung Mẫn và phần lớn bạn học đều giống nhau, sợ nhất thi dự bị và thi chính thức, đặc biệt là sợ thứ hạng đã có mấy hôm nay. Cũng may hữu kinh vô hiểm*, chỉ rút hai hạng. Tuy nói nhất định sẽ bị quở mắng một trận, nhưng hậu quả không đến mức nghiêm trọng.

(*) có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm.

Thời đại đó, điều kiện của ký túc xá học sinh cả nước không tốt lắm, bởi vậy xung quanh trường học có nhiều nhà cho thuê. Những ông bố bà mẹ có điều kiện đều hy vọng con mình chuyên tâm không lo nghĩ trong thời điểm quan trọng trước khi vượt qua con đường gian nan, chuẩn bị thật tốt. Nhà Chung Mẫn ở cạnh trường học, cũng thu dọn một căn phòng nhỏ cho học sinh cấp ba thuê. Sau khi cho khách thuê vào kỳ thi đại học năm ngoái, trong nhà liền quyết định năm nay không cho thuê nữa, toàn tâm toàn ý lo cho Chung Mẫn sắp thi chính thức.

Vì thế khi Chung Mẫn nghe được có khách thuê mới, cô vừa giật mình lại tức giận. Trong nhà có người ngoài luôn bất tiện, nếu là nam sinh lồi thối thì càng đáng ghét hơn. Huống chi mẹ luôn dùng thành tích của người khác để răn dạy Chung Mẫn, phiền càng thêm phiền. Chẳng lẽ là loại học sinh ưu tú? Hoặc là tăng tiền thuê? Mẹ cũng không phải là người ham món lợi nhỏ, nhất định là khả năng trước.

Quả nhiên, mẹ vui vẻ kéo cô vào phòng, giới thiệu với cô sự tích quang vinh của “sát vách”. Vậy mà chính là Cô Hồng Minh! Chung Mẫn thầm kinh ngạc. Khó trách mẹ đổi ý, khách trọ thế này quả thực chính là vinh quang của chủ nhà.

Chung Mẫn có thể lập tức đoán được một năm sau, phòng mẹ dán đầy ảnh của thiên tài và các loại giải thưởng. Hơn nữa mẹ nói rằng, quan trọng hơn là ———— khỏi cần nghĩ cũng có thể đoán được câu kế tiếp của bà, tục ngữ nói “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, cùng thiên tài ở chung sớm chiều, tốt xấu gì Chung Mẫn cũng có thể dính được một tí tiên khí, nói không chừng có thể học được một nửa chiêu thức, thi đậu trường đại học danh tiếng cũng không chừng.

Mẹ hưng phấn đến mức quên hỏi cô chuyện thi cử.

2. Chương 2: Thánh Học Có Đôi Mắt Sáng Long Lanh

Chiều hôm sau, ba đã giúp khách trọ đưa hành lý từ trường về nhà. Trên bàn trà trong phòng khách là mấy chồng sách. Cuốn đầu tiên được bọc bằng da, trên bìa màu nâu là nét chữ xinh đẹp: “Tập văn Vương Hiệu Ba”. Một cuốn khác là “Trí tuệ của Lão Tử”. Những cuốn khác thì không thấy tên, nhưng theo kích cỡ lớn nhỏ chắc là không phải tài liệu hướng dẫn học tập phổ biến hiện nay. Một loạt sách này đều là khổ giấy lớn, độ dày hơn nửa tấc, màu sắc bìa ngoài rực rỡ, in đủ loại kỳ hiệu và tu từ cú pháp, tỏ rõ nguồn gốc siêu phẩm của những bậc thầy.

Chung Mẫn rất ngạc nhiên. Sao có vẻ như là loại sách không có giá trị? Hoặc là loại vô nghĩa. Thời buổi này, sách ngoại khóa của học sinh trung học là các loại tác phẩm nổi tiếng thế giới, và tiểu thuyết ngôn tình vô hiệp. Chung Mẫn tự xưng là thích văn học, nhưng đối với tác phẩm văn cổ, tiết học ngữ văn đã đủ đau đầu. Có lẽ là khi không ngủ được dùng sách để gây buồn ngủ, Chung Mẫn nghĩ thầm. Nhưng cô cũng có một quyển “Lỗ Tấn toàn tập” đặt ở đầu giường, hiệu quả hơn là thuốc ngủ.

Một nam sinh cao gầy ra khỏi phòng. Mẹ lập tức giới thiệu: “Mẫn Mẫn à, bạn học này tên là Cô Hồng Minh, cùng cấp với con đây, cậu ấy ở lớp 6, ngay sát vách lớp con, thật là khéo mà! Tiểu Cô, Mẫn Mẫn nhà dì thành tích rất kém, sau này con giúp nó nhé, dì cảm ơn con lắm!”

“Thưa dì, bọn con đều là bạn học, sau này giúp đỡ lẫn nhau! Dì đừng khách sáo, sau này con cho dì thêm phiền toái rồi.”

“Phiền chỗ nào? Mẫn Mẫn nhà dì vừa lười lại ngủ nướng. Sau này con phải tác động nó nhiều hơn. Dì vui không kịp đấy.” Một tay mẹ cầm môi, tay kia thì vỗ vai anh, cười đến suýt nữa rất cầm.

Anh có khuôn mặt dài trắng nõn, cầm bắt đầu mọc râu. Mặc áo t-shirt tay dài màu xám, trong tay áo vươn ra cánh tay dài và mảnh khảnh. Anh nói với Chung Mẫn, “Chào cậu.” Đôi mắt anh sáng long lanh.

Chung Mẫn nghĩ thầm, ánh mắt này là điểm xuất chúng duy nhất.

“Chào cậu. Ăn cơm đi, đừng ngại.” Cô dẫn anh ngồi xuống bên cạnh bàn, không nói lời dư thừa. Cô là một người hoạt bát, giới hạn chỉ khi cô muốn nói.

Trên bàn cơm thật im lặng. Để phá vỡ không khí gượng gạo, Cô Hồng Minh hỏi cô, trong các môn học, thích môn nào, ghét môn nào. Chung Mẫn tiết kiệm lời nói, vui đầu ăn cơm. Nhưng nghĩ rằng thật ra anh cũng rất đáng thương, ăn nhờ ở đậu còn phải nhìn ánh mắt người khác. Cậu ta không đắc tội với mình, vô cớ tức giận cũng không đúng, cô dần dần trả lời nhiều hơn.

Chàng nam sinh trái lại không hề gì, anh vẫn mỉm cười, nói chuyện lễ phép với ba mẹ. Chung Mẫn dường như nghe được độc thoại trong lòng mẹ: đứa trẻ tốt! Đứa trẻ tốt! Là con trai mình thì tốt rồi! Tốt rồi!

Sau khi ăn xong Chung Mẫn đến trường, Cô Hồng Minh đã xin thầy nghỉ học, ở lại phòng thu dọn đồ đạc. Buổi tối về nhà, đèn phòng anh đã tắt. Ngày mai có cần cùng đến trường không? Mấy giờ cậu ta thức dậy? Có lẽ mê không? Mấy vấn đề này tra tấn cô hồi lâu.

Cũng may sáng hôm sau, cho đến khi ra ngoài, phòng anh vẫn không có động tĩnh.

Khi ăn bữa tối, mẹ đưa bát cơm, đồng thời hỏi: “Bảng điểm có chưa?”

Trong cơ thể Chung Mẫn “lộp bộp” một chút, đôi đũa gấp chặt dừng ở không trung, “Hạng 33.”

“Bao nhiêu?”

“X”

“Lần trước là 31! Sao lại tụt hạng rồi! Làm sai môn nào?”

Mọi người dừng đũa, trước bàn tĩnh lặng không tiếng động. Chung Mẫn biết ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm bát cơm, nhưng lỗ tai lại dài ra. Ba thì thôi, nhưng Cô Hồng Minh là người ngoài mà! Huống chi thành tích cậu ta tốt như vậy! Thật là ngượng ngùng vô cùng.

Trong tình huống thế này, Cô Hồng Minh cũng không thoải mái hơn cô. Hay là không làm gì, không nhúc nhích, hóa thành không khí càng thích hợp hơn. Tay anh cầm đũa rụt về cạnh cái bát, làm bộ xới cơm. Không phát ra âm thanh thật là khó.

“Môn toán thi không tốt, có một đề con không biết làm. Ngữ văn tốt hơn lần trước.”

“Một đề trừ bao nhiêu điểm? Sai cái gì?”

“Sơ ý sai ——”

“Thì nói là làm bậy đi! Con không thể nào không biết. Sơ ý qua quýt là không thể chấp nhận được! Kiểm điểm đảng hoàng lại đi!”

Khuôn mặt Chung Mẫn đỏ bừng.

“Ăn cơm trước đi!” Ba tìm đúng cơ hội lên tiếng, “Ăn xong rồi kiểm điểm.”

Chung Mẫn và Cô Hồng Minh như là nhận được đặc xá, đều vươn đũa ra.

“Con xem Cô Hồng Minh người ta kia, con nhìn lại con đi! Cùng giáo viên dạy học, sao con lại kém xa thế chứ!” Mẹ không cam lòng nói.

Đôi đũa lại lùi về.

Cô Hồng Minh ý thức được mình phải lên tiếng: “Di à, Chung Mẫn cậu ấy cũng rất cố gắng. Thành tích không phải một ngày là bắt kịp. Mỗi ngày tiến bộ một chút, còn một năm nữa ạ, khẳng định có thể đứng trước hạng 20.”

“Đúng vậy đúng vậy —— nếu giống như con nói thì tốt rồi! Tiểu Cô à, con phải giúp con bé đấy! Đầu óc nó không phải ngốc, chỉ là đôi khi loãn ngoãn thôi, đẩy một tí là được.” Mẹ đột nhiên gấp một miếng thịt xào ớt chuông bỏ vào trong bát anh.

“Bọn con giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau! Cảm ơn đi!”

“Đừng đứng lên, ngồi đi! Coi như người trong nhà. Di đã hứa với mẹ con sẽ chăm lo cuộc sống của con thật tốt. Con muốn ăn gì thì nói với di nhé. Món này ăn ngon không?”

“Rất ngon ạ. Còn ngon hơn mẹ con nấu!”

“Thật sao?” Mẹ cười rất tươi, dìu sợ con từ thành phố trở về, không quen đồ ăn của huyện T chúng ta.”

“Dì xem dì vẫn coi con là người ngoài. Con vốn là người huyện T mà. Đồ ăn dì nấu, con rất thích ạ!”

“Vây ăn nhiều nhé!” Về âm u trên mặt mẹ đã hoàn toàn biến mất.

3. Chương 3: Sinh Hoạt Của Hai Người Không Cùng Tiến Độ

Chung Mẫn sáu giờ thức dậy, sáu giờ mười lăm ra ngoài, mua chút đồ ăn sáng, vừa đi vừa ăn, đến sáu rưỡi thì cô vào lớp học. Lúc này trong phòng đã ngồi một nửa lớp, tiếng động người ra vào liên tục.

Giữa trưa, cô và Lượng Lượng cùng nhau về nhà. Tiến vào cấp ba, thời gian ở cùng bạn thân chợt giảm bớt, nên càng phải lợi dụng thời gian ngắn ngủi để trò chuyện. Nhà Chung Mẫn ngay gần trường, Lượng Lượng thì ở hơi xa. Khi thu dọn cặp sách bọn họ rẽ ra một tí, đến tiệm văn phòng phẩm bịn rịn một lúc, khi về đến nhà thì không còn sớm.

Sau bữa trưa, bạn học Cô có thói quen ngủ trưa. Tuy rằng Chung Mẫn luôn không ngủ đủ, nhưng cô thật sự sợ mẹ khinh thường. Cô trở lại trường, chớp mắt một hồi trong phòng học trống trải, thở dài một hơi, rồi chậm chậm mở ra tài liệu học tập. Cô cũng sẽ đi tìm Lượng Lượng. Đóa hoa ép khô kẹp trong sách văn, ánh mặt trời khúc xạ thành cầu vồng ửng ánh, đều là đề tài trò chuyện của hai người. Buông đồ đạc xuống, hai người ngẫm nghĩ gặt đầu, tự trở về chỗ cũ.

Thời gian ăn chiều hơi căng một chút. Vội vàng ăn xong rồi lập tức trở về phòng học. Vào cấp ba, giờ tự học trở thành thời gian kiểm tra. Mỗi ngày kiểm tra một môn, tự học ngữ văn thì kiểm tra ngữ văn, tự học vật lý thì kiểm tra vật lý. Các giáo viên đem đủ loại đề thi của nhiều năm qua đưa ra mà chẳng hề keo kiệt chút nào. Kiểm tra hai tiếng, nửa tiếng đối chiếu đáp án, tự chấm điểm mình, điểm do lớp trưởng thống kê lại rồi nộp cho giáo viên, ngày hôm sau công bố thứ tự.

Chung Mẫn bị vòng bánh xe chiến đấu này làm cạn kiệt thể xác và tinh thần. Nhưng về đến nhà, mẹ còn ép cô làm bài tập một tiếng, chưa đến mười rưỡi thì không thể ngủ. Tuy rằng cô đã mệt đến mức chẳng còn nhớ gì, nhưng lời mẹ chính là thánh chỉ, cô đành phải mở to hai mắt giả vờ làm bài tập, đầu óc trở nên mù mịt.

Cô rất hâm mộ Cô Hồng Minh. Chưa bao giờ thấy anh vào lúc sáng tinh mơ — khi cô ra ngoài, anh vẫn chưa thức dậy. Chỗ ngồi của cô không ở cạnh cửa sổ, vì thế không biết được khi nào anh tới trường.

Giữa trưa, khoảng chừng một giờ bốn lăm thì anh vào trường. Là do suy đoán — trên đường đi vệ sinh, cô thấy bóng dáng cao gầy của anh vội vàng đi qua bồn hoa ở hành lang lầu hai.

Trước giờ tự học anh còn thích vận động một chút. Khi đi ngang qua sân bóng rổ của ký túc xá thì trông thấy thân ảnh cao gầy xen lẫn trong những học sinh cao to. Tay chân anh đều dài, nhưng cơ thể gầy gò, động tác cứng ngắc. Anh chạy trước chạy sau, mệt đến đổ đầy mồ hôi, nhưng làm sao cũng không bắt được banh. Chung Mẫn cúi đầu nhanh chóng đi qua.

Mặc dù kỹ năng chơi banh không tốt, nhưng anh vẫn chấp nhất. Khi cô ăn khuya thì anh ôm banh về nhà. Mẹ vội vàng xối cơm chuẩn bị thịt canh cho anh. Anh ngửa đầu uống cả cốc nước lạnh trước rồi mới bưng canh lên.

“Từ từ, từ từ thôi.” Mẹ không ngừng dặn dò, ánh mắt đầy yêu thương. Tay cầm khăn muốn giúp anh lau mồ hôi.

Chung Mẫn nghĩ thầm, nhận người ta làm con trai luôn đi. Không ngờ mẹ quay đầu nói với cô, “Mau ăn đi! Ăn xong rồi học tiếp.” Cô cảm thấy ảm ức.

Ăn canh xong, mẹ nhất định muốn anh dạy kèm cho Chung Mẫn. Thành tích của cô không tốt, nhất là môn toán. Có sẵn quán quân Olympic, lúc này không cần thì còn đợi đến khi nào.

Mẹ đóng cửa lại, không quấy rầy bọn họ. Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại.

“Đề nào cậu không hiểu?” Cô Hồng Minh hỏi, anh rất chân thành.

“Đề này.” Cô mở bài thi.

Anh cúi đầu xem đề bài, lập tức kéo giấy nháp qua tính công thức. Chung Mẫn không có gì làm bèn quan sát phòng anh.

Đồ đạc trong phòng không nhiều lắm, có vẻ rất sạch sẽ. Sách nằm ngay ngắn trên giá, một chiếc áo sơ mi xếp ngăn nắp đặt bên cạnh giường, tấm chăn gấp gọn gàng. Cách gấp kia, Chung Mẫn biết chắc là mẹ làm — còn giúp cậu ta gấp chăn. Mẹ thương cậu ta bao nhiêu hả? — khăn treo phía sau cửa, bóng rổ nằm trong góc. Trên bàn có một mô hình địa cầu nho nhỏ, bút cắm trong hộp thẳng đứng, thước tam giác, -pa, bút máy, một mô hình ô tô nhỏ màu vàng. Cô lại nhìn trên tường, áp-phích ngôi sao của khách thuê trước đó còn lưu lại vẫn chưa xé đi, Châu Huệ Mẫn và Lương Triều Vỹ đã ố vàng. Cái gối của anh đối diện Châu Huệ Mẫn. Nghĩ tới mỗi ngày anh đều nhìn Châu Huệ Mẫn mà đi ngủ, Chung Mẫn hơi buồn cười. Anh chàng này không giống như những fan cuồng nhiệt.

“Đề này là vậy —” anh bắt đầu giảng giải, rất kiên nhẫn, rõ ràng mạch lạc. Chung Mẫn lại suy nghĩ, tiếng phổ thông của anh thật dễ nghe. Là êm dịu, không mang theo giọng địa phương. Cô không tự chủ dùng tiếng phổ thông trả lời, cảm thấy không lưu loát.

“Cậu hiểu chưa?”

“Ồ.” Chung Mẫn phục hồi tinh thần, “Tớ hiểu rồi — cảm ơn!”

“Tớ thấy có vài chỗ sai khác. Mấy đề này rất dễ dàng lẫn lộn, vấn đề không phải ở chỗ sơ ý, chỉ cần nhớ rõ công thức thì khẳng định sẽ không sai.”

“Là vậy à?”

Anh cười nói, “Không bằng cậu đi ngủ trước đi — tớ thấy cậu buồn ngủ rồi. Nghỉ ngơi tốt thì tư duy mới rõ ràng được.”

“Cảm ơn cậu. Cậu cũng đi nghỉ sớm đi —”

Sau đó, mỗi tối mẹ đều dọn đồ hai người ăn xong bữa khuya trước rồi hẵng về phòng làm bài tập.

Chung Mẫn thường xuyên kinh ngạc về tốc độ giải bài của anh, nhưng chỉ dừng lại trong phạm vi đó. Thông minh không phải học là được! Hơn nữa, cô học hành cả ngày, đầu óc đã tê dại từ lâu. Cùng một sai lầm, hôm nay nói xong, ngày mai tái phạm.

Cậu ấy nhất định cảm thấy mình ngu xuẩn, cô chán nản suy nghĩ. Tính tình anh tốt như vậy, làm thế nào cũng không biết nổi nóng — có khi anh nói bóng nói gió, nghĩ mọi cách cũng không thể khiến cô thông suốt. Anh cũng chỉ tạm dừng một chút, nuốt nước bọt, rồi giảng lại lần nữa. Nếu còn không được thì đành phải công bố đáp án. Chung Mẫn vỗ đầu: “Thì ra là vậy! Sao tớ nghĩ không ra, lại phạm lỗi như vậy.”

Anh cười khổ. Bực thay cho anh, phải phụ đạo một học trò gốc không có thuốc chữa.

Da mặt cô càng ngày càng dày. Xấu hổ đến cùng cực, ngược lại cô chẳng sao cả. Cuộc sống cấp ba tối tăm như vậy, giống như địa ngục không đáy, thần kinh yếu ớt nếu không thể trải qua tra tấn này thì sẽ sụp đổ. Một ngày kiểm tra mấy lần, bài thi như bông tuyết đầy trời, thứ tự bảng xếp hạng lên xuống không ổn định, đầu óc đã tê dại từ lâu. Trường học giống như một xã hội quy chế cấp bậc, dùng thứ tự bảng xếp hạng phân chia nhiều loại người. Học sinh ưu tú là ngôi sao của trường, con cưng của giáo viên. Sức khỏe lại bị đánh nhân thấp kém, đi học mà thất thần thì sẽ bị giáo viên răn dạy. Gần đây có một nữ sinh của trường bên cạnh, bởi vì thi trượt giữa học kỳ, sợ ba mẹ trách mắng mà uống thuốc ngủ tự tử. Mẹ nghe được chuyện này, đột nhiên ân cần với Chung Mẫn không ít.

4. Chương 4: Phương Thức Học Bù Của Thánh Học

Thời tiết dần chuyển lạnh, cơn gió thổi qua lá cây khiến chúng dễ rụng như bẻ cành khô. Trên mặt đất trải một lớp lá màu vàng, bước chân giẫm lên vang tiếng giòn tan. Cô Hồng Minh mặc thêm một chiếc áo len, áo len cũ của anh không biết là màu xám hay đỏ thẫm, tay áo quá ngắn, lộ ra cánh tay dài. Ba mẹ anh

buôn bán quần áo, đối với quần áo của con cái thì qua loa thế này. Mẹ cô cau mày, đi mua cuộn len đan cho anh một chiếc áo mới.

“Con muốn áo len, con đã nói lâu lắm rồi!” Chung Mẫn bĩu môi.

“Không phải con có một chiếc rồi sao?”

“Khó coi như vậy, lại còn dày nữa.”

“Dày một chút mới ấm, nếu mỏng thì chi bằng không mặc cho rồi.”

“Thì mặc vào mùa thu! Áo len mỏng thôi ạ, được không?”

“Được rồi — mẹ cũng may cho con một chiếc.”

“Mẹ cho con tiền đi, con muốn áo len Jeanswest màu phấn hồng, thật không đắt đâu!”

“Lại đi mua sắm?” Mi tâm của mẹ dựng thẳng, “Không được! Bây giờ là thời điểm học tập quan trọng, không thể phân tâm.”

“Mua quần áo sẽ không phân tâm!”

“Mặc đẹp làm gì chứ? Bây giờ không cần nói tới xinh đẹp, phải nói tới thành tích!”

“Ai da — Lượng Lượng cũng mua nữa — mẹ cho con mua đi, coi như quà sinh nhật của con được không?”

“Ô? Sao mẹ không nhớ con sinh vào tháng 11 nhỉ?”

“Ồ kìa — thế thì làm quà sang năm đi —”

“Mua sách thì được, quần áo thì không được. Chị họ để lại cho con nhiều quần áo như vậy, con cũng chưa mặc hết!”

“Chung Mẫn — Chung Mẫn!” Dưới lầu có người kêu cô, là Lượng Lượng.

Hôm nay là chiều chủ nhật, Lượng Lượng đến tìm cô đi chơi, thuận tiện cùng đi tự học. Cấp ba sau này, cuối tuần cũng rút lại hơn một nửa, chỉ được nghỉ vào buổi sáng chủ nhật, buổi tối phải đến trường tự học.

“Lượng Lượng à — mau lên đây! Cùng Mẫn Mẫn học nào!”

“Dì ơi — bọn con muốn đi mua tài liệu.” Lượng Lượng rất thông minh.X “Lại muốn mua tài liệu? Bài tập trong tay còn chưa làm hết. Hai đứa mau trở về đó! Đứng đi dạo cửa hàng!”

“Vâng ạ.” Hai người vui vẻ đáp lại.

Hai cô phát hiện một chỗ tốt. Ngay cuối phố đằng sau nhà Chung Mẫn, quẹo vào một khoảng sân dân cư, một tòa tháp nước đứng sừng sững trong góc. Từ cầu thang leo lên, đỉnh tháp chưa đến 10 mét vuông, trời đất như rộng mở.

Khi đó, nhà lầu thường không cao lắm, năm sáu tầng thì đã là nổi bật giữa đám đông. Từ đỉnh tháp nhìn xuống mặt đất, bóng của mái ngói màu đỏ, xi-măng màu trắng, nhựa đường màu đen chệnh lệch chiều dài với nhau, cùng kéo dài về phía xa xăm. Sau trận mưa, mọi thứ đều có màu sắc mới mẻ, nhưng lộ ra vẻ tiêu điều và ảm đạm. Sắc trời âm u, giống như một cái khăn ướt sũng, còn có thể vắt ra rất nhiều nước. Nhưng tại chỗ xa xăm — nơi trời đất giao hòa đã có một tia sáng rực rỡ.

Hai cô nằm úp sấp nhìn ngâ tư đường ở phía dưới, đó là một ngâ tư đường náo nhiệt. Các cô trông thấy những chiếc ô tô nhỏ bé chạy trên đường, trông thấy ông lão bán bánh mì đang châm điều thuốc, thấy người phụ nữ đang đi trên con đường gỗ ghề đạp phải một vũng nước, muốn mắng lại không biết mắng ai. Các cô còn nhìn thấy một con chó vàng đi qua đường, nó rất thông minh biết quan sát phải trái, chọn một người đàn ông trung niên hói đầu rồi đi theo ông ta băng qua đường, một lúc sau liền biến mất trong hẻm.

Con người và sự vật đều rất nhỏ bé từ phía xa, hai cô nhìn chăm chú, thảo luận kỹ càng. Ở đây, các cô cách mặt đất rất xa, nhưng cách cuộc sống rất gần.

“Cậu nói xem, bên kia có mưa không?” Chung Mẫn chỉ về phía chân trời.

“Chắc là không đâu, trời vẫn còn sáng mà.”

“Tớ thật muốn đến đó xem thử —— lớn vậy rồi mà tớ chưa bao giờ rời khỏi huyện T. Bên ngoài thế nào? Nếu tớ là Tôn Ngộ Không thì đã nhảy qua rồi ——”

“Tớ cũng muốn rời khỏi đây. Mỗi ngày học hành thật là phiền muốn chết! Tớ rất muốn nhanh chóng vào đại học!”

“Cậu nói xem, bọn mình có thể thi đậu đại học không?”

“Sao không được? Chỉ là thi không được điểm cao thôi.”

“Trời ơi —— mệt quá à ——”

“Cậu có học được gì không?”

“Gì cơ?”

“Cô Hồng Minh ấy —— mẹ cậu nói hôm nào cậu cũng ôn tập với cậu ta.”

“À —— mười giờ, đầu óc chẳng thềm làm việc, hoàn toàn không hiểu cậu ta nói gì, có hiểu thì cũng chẳng nhớ, nhớ rồi thì lập tức quên ngay.”

“Ha ha —— cậu có hỏi cậu ta có bí quyết gì không?”

“Cậu ta nói với tớ, phải học thuộc công thức.”

Lượng Lượng nhú mày, “Chỉ là nói có lệ thôi.”

“Thì phải —— không nhớ công thức thì làm sao thi được?”

Cho đến khi khuôn mặt hai người bị gió thổi lạnh ngắt thì mới nhớ tới về nhà.

“Sách đâu?”

“Bán hết rồi, ông chủ nói ngày mai ông ấy đi nhập hàng.” Chung Mẫn trả lời.

“Vậy hai đứa đi đâu mà lâu thế? Lại đi loanh quanh nữa! Lượng Lượng thành tích của con tốt, con phải làm gương tốt cho Mẫn Mẫn ——”

Lượng Lượng tỏ vẻ không đảm đương nổi, “Dì ơi, không có không có, bọn con không có đi chơi. Vừa rồi bọn con còn thảo luận chuyện học hành ạ.”

“Vậy là tốt rồi, đi rửa tay ăn cơm. Sao Tiểu Cô còn chưa về? Thôi đi, hai đứa ăn trước, mẹ chờ chút đồ ăn cho thằng bé.”

“Cậu ta đâu ạ?”

“Chơi bóng.”X “Cậu ta sướng ghê, mỗi ngày đều chơi.”

“Nếu thành tích của con tốt thì chơi đến đâu mẹ cũng chẳng lo. Mau rửa tay đi!”

Buổi tối, Cô Hồng Minh giảng bài hóa học cho cô, bởi vì điểm môn hóa cũng tuyệt dốc.

“Haiz ——” Cô nhịn không được thở dài một hơi.

“Sao vậy?”

“Sao tớ ngốc như vậy!”

Anh mỉm cười, “Cậu không ngốc, chỉ là thiếu một chút nền tảng, có thể bổ túc được.”

“Đừng an ủi tớ —— chính là ngốc nên cái gì cũng phải bổ túc, ngốc thì làm sao có thể bổ túc chứ? Chỉ có thể bổ não ra để đổi cái khác thôi.”

Anh cười nói, “Không đâu không đâu, đừng nản chí.”

“Thật ra khi cậu giảng bài tớ chẳng nghe vào câu nào. Bây giờ tớ buồn ngủ, mệt thế nên chẳng nghe hiểu gì hết.”

“Vậy nghỉ ngơi sớm chút đi —— nghỉ ngơi tốt thì học tập mới có hiệu suất.”

“Đúng vậy —— chính là đạo lý này. Nhưng mẹ tớ không hiểu! Trước mười rưỡi không được phép đi ngủ! Hiện tại tớ chỉ ngủ có bảy tám tiếng. Nhưng mỗi ngày tớ phải ngủ chín tiếng mới đủ.”

Anh cười nói, “Tớ rất đồng tình với cậu.”

“Đợi tớ tốt nghiệp rồi, tớ phải tìm một công việc mỗi ngày đều có thể ngủ chín tiếng đồng hồ.”

Anh vừa cười lên thì lộ ra hàm răng đều đặn, “Cái này không khó tìm đâu.”

“Tớ xin lỗi —— phải phiền cậu giúp tớ ôn tập, làm cậu ngủ muộn như vậy, cũng không thể chơi bóng.”

“Không có việc gì. Thời tìXanh rồi, bọn họ đổi sang chơi vào cuối tuần.”

“Cậu vẫn còn chơi với bọn họ à? Bọn họ phê bình cậu như vậy.”

“Không sao, trên sân bóng đều như thế.”

“Không phải đâu —— tớ thấy bọn họ chỉ phê bình mình cậu. Dù sao cậu cũng là đàn anh mà.”

“Hết cách rồi, chưa trải qua giày vò thì làm sao trở nên xuất sắc chứ?”

Cô nhoẻn miệng cười.

“Tớ giúp cậu được không?”

“Giúp gì?”

“Sau này cậu nằm trên bàn ngủ, tớ trông chừng cho cậu.”

Chung Mẫn ngoảnh đầu chột dạ, “Không tốt đâu ——”

“Không sao —— giấc ngủ chất lượng cao, là vì tăng hiệu suất chiến đấu.”

“Vậy thì cậu làm gì? Cậu sẽ buồn chán lắm.”

“Tớ đọc sách.” Anh chỉ vào một loạt sách nằm trên giá.

“Đúng rồi —— tớ luôn muốn hỏi cậu, quyển sách kia —— ‘Trí tuệ của Lão Tử’, có phải là dùng để gây buồn ngủ không?”

“Hả?”

“Tớ cũng thế, lúc không ngủ được thì đọc ‘Lỗ Tấn toàn tập’ để mau buồn ngủ —— thật đó, cho dù hưng phấn thế nào, nội trong 20 phút là ngủ ngay.”

Anh cười rộ lên, “Không phải cậu ngủ không đủ giấc ư? Sao lại không ngủ được?”

“Bài tập nhiều quá đầu óc không dừng được. Cậu không mất ngủ hả?”

“Thỉnh thoảng, lúc mất ngủ thì nên vận động nhiều. Bây giờ tớ ép mình chơi bóng, sẽ không mất ngủ.”

“À ——” cô lướt nhìn đồng sách trên giá, “Trí tuệ của Lão Tử”, “Quân Vương”, “Tập văn Vương Hiếu Ba”, “Lý thuyết trò chơi và giá trị của nó”, cô âm thầm nhúc nhích đầu. Đây là những gì thế!

“Tớ rất thích Trang Tử, ông ấy là một nhà triết học cởi mở. Thật ra trong xương cốt của mỗi người Trung Quốc, đều có một Khổng Tử và một Trang Tử. Lúc đặc ý thì là Khổng Tử, lúc không được như ý thì là Trang Tử.”

(*) Khổng Tử là một nhà tư tưởng, nhà triết học, nhà giáo dục, nhà chính trị nổi tiếng người Trung Hoa, các bài giảng và triết lý của ông có ảnh hưởng sâu rộng đối với đời sống và tư tưởng của các dân tộc Đông Á.

Trang Tử là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Ông sống vào thời Chiến Quốc, thời kỳ đỉnh cao của các tư tưởng triết học Trung Hoa với Bách Gia Chư Tử.

Anh thấy sắc mặt Chung Mẫn không được tự nhiên, nên giải thích, “Ý tớ là, thái độ về cuộc sống của Khổng Tử là hướng về phía tích cực, còn Trang Tử thì là tiêu cực. Đương nhiên, khi con người đặc ý thì hướng về phía tích cực, khi không được như ý thì trở về với thiên nhiên, giống như Đào Uyên Minh*.”

(*) một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc, ông là người không chịu hợp tác với tầng lớp thống trị, dù là họ Tư Mã hay họ Lưu. Ông kiêu hãnh trở về với nông thôn cày ruộng mà ăn, đọc sách, làm thơ.

“Ồ — vậy cậu là Khổng Tử, còn tớ là Trang Tử.”

Anh cười nói, “Không phải như cậu hiểu đâu.”

Tiếng gõ cửa vang lên, “Mẫn Mẫn à, Tiểu Cô à — khuya rồi, ngày mai lại học tiếp —”

Thẩm thoát đã gần đến 11 giờ.

“Vẫn là nói chuyện phiếm tốt hơn, chẳng mệt mỗi chút nào!” Cô nháy mắt với anh, “Khổng Phu Tử, ngủ ngon!”

Ngày hôm sau, anh quả nhiên giúp cô trông chừng. Ngủ bên cạnh nam sinh, Chung Mẫn có chút xấu hổ. Cô lén giương mắt nhìn anh, anh ngồi bên cạnh, mím môi, sửa lại bài thi của cô. Anh bảo cô đem tất cả bài thi đã làm ở trường về nhà — vì cô mà lập ra kế hoạch học bổ túc.

Còn cô thì đang ngủ, nước bọt thẩm ướt tờ giấy nháp.

5. Chương 5: Thập Nước

Sáng chủ nhật, Chung Mẫn vừa gội đầu xong, cô đang phơi nắng tại ban công.

“Tớ phân tích xong rồi.” Cô Hồng Minh đi tới.

“Cậu không đi chơi bóng ư?” Cô hơi ngượng ngùng. Cô mặc một chiếc áo len màu hồng, ống tay áo đã tuôn sợi len, mẹ đã dùng sợi len màu đen nối lại. Tóc sắp hong khô đang xõa ra, cô vén tóc mái ra sau tai.

Anh ngơ ngác một lúc, “Lát nữa mới đi. Cậu có việc gì không?”

“Không có! Cậu làm xong rồi à? Lập kế hoạch hoàng kim cho tớ?” Cô chà tay nói.

“Ừ, kế hoạch hoàng kim.” Anh cười phụ họa, nhưng không ngắt đầu.

Sao vậy? Chung Mẫn nghĩ thầm, nhưng sau đó cô chợt nhận ra. Haiz, thôi rồi! Trong nhà có con trai lại mặc quần áo cũ, khó coi quá đi!

Cô không biết, dưới ánh mặt trời, mái tóc màu nâu của cô phát sáng. Trải qua giấc ngủ đầy đủ, làn da cô hồng hào bóng loáng, mày đen thanh tú. Áo len cũ tuy rằng mất đi hình dạng, rộng thùng thình khác thường, nhưng nó khiến cô trông có vẻ rất lạnh lợi đáng yêu. Trên bệ cửa sổ đặt một chậu hoa cúc màu vàng đang nở rộ. Người hoa đối lập, cả hai cùng tỏa sáng. Cô không biết, bức họa xinh đẹp này đã khuấy động sợi dây thần kinh mềm dẻo nhất trong đáy lòng chàng trai, trở thành ký ức tồn tại mãi mãi.

“Tổng kết cuối cùng của tớ là, tớ phát hiện cậu dễ sai nhất ở những chỗ này.” Anh đưa cô tờ giấy, trước sau viết chỉ chút mấy chục dòng. “Đây là công thức tương ứng với số trang, bút đỏ viết số lần sai. Bây giờ cậu hãy học thuộc lòng những công thức này trước, mỗi ngày đọc một lần, sẽ nhanh chóng thuộc lòng.”

“Được.”

“Thật ra các đề bài đều áp dụng đủ loại công thức. Thuộc công thức rồi, khi thấy đề bài thì sẽ nhớ ngay. Không nghĩ ra là bởi vì chưa học thuộc, làm sai cũng là vì thế.”

“Được.”

“Vậy cậu học trước đi. Tớ đi chơi bóng về sẽ kiểm tra.”

“Được, thầy Khổng —” Cô cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh.

Anh cười gượng hai tiếng rồi rời đi.

Anh quả nhiên như người thầy làm tròn bổn phận. Đợi cô ngủ được hai mươi phút, đúng giờ anh gọi cô dậy, “Phương trình tuyến tính ở đâu?”

Chung Mẫn lật sách, “Trong này —— chương bốn, ở đây.”

“Chương bốn nói gì?”

“Nói về đường thẳng và phương trình, độ dốc của đường thẳng, hệ phương trình tuyến tính.”

“Chương bốn có bao nhiêu công thức?”

“Cái này cũng phải biết?”

“Đương nhiên.” Anh nói thẳng.

“Được rồi —— cậu bảo tớ học thuộc công thức, tới giờ bài tập vẫn chưa làm xong —— làm sao đây?”

“Đằng sau có đáp án đó.” Anh cười nói.

“Gì cơ?”

“Tham nhiều sẽ nhai không nổi, không bằng sao chép đáp án đi.”

Cô giật mình, “Lẽ nào cậu! Lẽ nào —— cậu thật nham hiểm!”

“Tớ không cần sao chép đáp án, nham hiểm cái gì?”

“Thật sự được chứ?” Cô liếm môi.

“Tớ không mật báo đâu.” Anh cười nói.

“Cậu đang xem gì thế?”

“Tài liệu ôn tập —— tớ cũng phải thi mà!”

“Thần ơi! Thần rút cuộc ôn tập rồi! Thần à —— để tớ xem nhé! Giấy bút đâu rồi, tớ phải ghi xuống —— đây là thời khắc lịch sử trang trọng! Thầy Khổng bắt đầu ôn tập rồi!”

“Thần kinh.”

“Không khách khí.”

Giữa bọn họ đã không còn lời nói khách sáo. Sau bốn tháng, câu nệ và cẩn trọng rốt cuộc đã bị phá vỡ.

Hình như kế hoạch học tập không hiệu quả. Thành tích kỳ thi thống nhất của tháng thứ ba đã có, không được lý tưởng. Mùa xuân se se lạnh, Chung Mẫn rùng mình một cái, trong lòng lạnh như băng tuyết. Mỗi ngày đi qua đầu ngõ, nó là một cái miệng rộng tối om, chờ cô bước vào. Không ngờ ham muốn về nhà mãnh liệt như vậy.

Nếu có thể đi tiếp thì tốt biết bao, không có suy nghĩ, không có cảm giác, chỉ là con đường hướng về phương xa vắng vẻ.

Cô đến trước tháp nước. Bên trong cửa vào tháp nước u ám tỏa ra khí lạnh.

“Chung Mẫn!” Là tiếng của Cô Hồng Minh.

Cô lấy làm kinh hãi, “Sao cậu lại ở đây?”

“Về nhà đi, khuya rồi ——”

“Cậu về trước đi.”

“Dì sẽ sốt ruột đó.”

“Lát nữa tớ về. Cậu đi trước đi.” Cô đi vào cánh cửa tối đen như mực.

Tối tắm đập vào mắt, nhanh chóng tản ra cảm giác ngột ngạt áp bức. Đêm tối ở đây càng có vẻ sền sệt, tựa như đáy nước lạnh như băng. Cô đột nhiên cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, liền ngồi xuống bậc thang lạnh lẽo.

Loại áp bức này cũng ngấm vào bên trong ý nghĩ, đẩy ra đủ loại suy nghĩ. Trước đó, những ý nghĩ này giống như máy hát, không ngừng xoay vòng trong não cô, không thể nào thoát khỏi. Hiện tại tâm trí cô trống tuếch, đánh vào có lẽ sẽ có tiếng vang.

Cô co chân lại ngồi im, hai tay đỡ quai hàm, hưởng thụ một chút yên tĩnh bình thản. Không khí nơi này có mùi mốc nhè nhẹ, cô cũng rất thích.

Đột nhiên vang lên tiếng “sàn sạt”.

“Ai đó!”

“Tớ đây, cậu đang ở đâu? Tớ không nhìn thấy.” Là tiếng của Cô Hồng Minh.

“Đã bảo cậu về trước rồi mà!” Chung Mẫn không kiên nhẫn nói. Cô không muốn phát cáu.

“Tớ tưởng cậu leo lên trên rồi.” Anh nói trong bóng tối.

Chung Mẫn bất đắc dĩ cười nói, “Tớ sẽ không tự sát đâu! Cậu thật là có óc tưởng tượng. Tớ muốn ngồi một mình một lúc thôi, được chứ!”

Âm thanh “sàn sạt” tiếp tục di chuyển. Đột nhiên “đỉnh” một tiếng, âm thanh vang vọng trong tháp, lập tức có tiếng rít lên đau đớn.

“Cậu sao vậy?”

“Dụng vào thứ gì đấy, hình như là ống sắt.” Có tiếng xoa đầu gối.

“Thế nên tớ mới bảo cậu trở về đi!”

“Tớ muốn leo lên nhìn thử!”

Đã vậy còn muốn leo lên đỉnh tháp? Đi lên nửa đường có lăn xuống không nhỉ? Chung Mẫn sốt ruột suy nghĩ, rồi đi qua kéo cánh tay anh.

Anh hoảng sợ, tay hơi run, lúc sau ngoan ngoãn đi theo cô dẫn đến trước cầu thang. tất cả khuyết điểm

“Nhấc chân, vịn vào tường —— cậu đi lên đi.”

Âm thanh “sàn sạt” trong chân chừ càng đi càng xa, rốt cuộc im lặng.

Với tốc độ của anh, đi lên rồi xuống ít nhất cần mười phút. Cô có thể hưởng thụ mười phút thanh tịnh.

Nỗ lực tương đương với hồi báo sao? Có lẽ cô đã bị người ta ếm bùa, cho dù cố gắng thế nào —— cũng không thể bắt kịp anh chàng thông minh này.

Trong lòng cô nghĩ đến nỗi khổ của sự nỗ lực của mình, lại nghĩ đến sự thoải mái của anh, đột nhiên khó có thể tự kiềm chế. Lòng tràn đầy ảm ức không thể kể rõ, vành mắt ướt nhè. Giọt nước mắt nho nhỏ tựa như đập nước bị vỡ, trong khoảnh khắc cơn lũ bất chợt trào dâng.

Cô ôm hai đầu gối, lạnh run trong bóng đêm. Đầu tiên vốn run rẩy, tiếp đó khóc lớn lên. Cho dù cậu ấy ở trên lầu thì như thế nào? Mình không mời cậu ấy đến, ở đây cũng chẳng phải hội âm nhạc, là cậu ấy đứng ý tại chỗ không đi, lại không đuổi đi được. Khụ! Thích nghe thì nghe đi ——

Khóc có lẽ là phương thức phát tiết tốt nhất. Bằng không cô sẽ giống như một chiếc bong bóng, chỉ cần một cây kim bé xíu đâm vào thì sẽ nứt ra thành những mảnh vỡ.

Khóc trút ra hết toàn bộ áp lực trong cơ thể, đợi đến khi hơi thở được thông suốt, khôi phục lại lớp da cao su lép xẹp, cô lại là con gián kiên cường dẻo dai, có bao nhiêu gian nan cũng không thể đánh ngã.

Sao cậu ấy còn chưa trở lại? Rốt cuộc cô phục hồi lại tinh thần. Thời gian qua bao lâu rồi? Cậu ấy đang ở đâu? Sẽ không —— sợ đến đau tim chứ.

Cô cuống quýt chạy về phía trước, “Cô Hồng Minh!”

“Tớ ở đây!” Trong bóng đêm truyền đến giọng nói trấn tĩnh.

“Cậu ——” Cô buồn bực dừng bước, thì ra anh vẫn ngồi cách đó không xa.

“Không phải cậu đã đi lên rồi sao!”

“Tớ mắc chứng quáng gà. Tớ sợ sẽ ngã xuống.”

“Cậu thật vô dụng!” Cô vừa tức giận vừa buồn cười.

“Bị cậu phát hiện rồi.”

Cô cười ha ha hai tiếng, chán nản lại ập tới, “Người vô dụng là tớ. Tớ thật vô dụng, tớ ghét chính mình _____”

“Đừng nói bản thân như vậy, vĩnh viễn đừng nói bản thân cậu như vậy.”

“Tại sao?”

“Một người chỉ khi có tự tin mới có thể chiến thắng khó khăn. Nhất thiết đừng tự coi nhẹ chính mình.”

“Tự tin thì có ích lợi gì? Tớ ngốc vậy, cho dù cố gắng thế nào thì vẫn là công dã tràng múc nước giở tre.”

Anh vịn vào tường đi tới, “Cậu hãy tin tớ —— tớ không sai đâu. Cậu nhất định có thể thi tốt, cậu nhất định có thể thi đậu đại học trọng điểm.”

Cô dẹt miệng, gần như khóc ra, “Không đâu —— tớ chắc chắn phải học lại.”

“Thật mà, cậu phải tin tớ. Cậu rất thông minh, trí nhớ cũng tốt. Năm ngoái tớ dạy kèm ột cậu bạn lớp chín, cậu ta còn kém hơn cậu! Cuối cùng cậu ta thi đậu lên lớp 10, đứng hạng năm. Cậu khẳng định lợi hại hơn cậu ta.”

“Thật sao?” Cô nửa tin nửa ngờ.

“Tớ thề với trời.”

“Cậu lợi hại vậy ư?”

“Thật ra học tập đều có bí quyết, cách thức của mỗi người không giống nhau. Tớ đặc chế một phương thức đặc biệt cho cậu.”

“Nếu tớ thi không được —— từ nay về sau cuộc sống của tớ bị hủy trong tay cậu! Tớ sẽ hận cậu suốt đời!”

“Tớ chờ cậu đến lấy mạng.”

Cô cười rộ lên.

Hai người lên đường đi về nhà.

“Cậu thích ăn cà rốt không?”

“Cà rốt?”

“Cà rốt trị bệnh quáng gà.”

Mắt mẹ trừng to như là tứ đại hộ pháp trong chùa, chỉ thiếu động tác cầm chùy nữa thôi.

“Di ơi, Chung Mẫn cậu ấy rất mệt, để cậu ấy ngủ trước đi ạ.” Anh đứng giữa hai người, vẻ mặt tươi vui.

Mẹ nghi hoặc nhìn anh, ánh mắt anh trong veo thản nhiên. Rốt cuộc mẹ nhượng bộ.

Chung Mẫn không còn sức giải thích, cô đi thẳng về phòng. Có lẽ mẹ sẽ tìm cậu ấy hỏi rõ, lo cậu ấy nói gì chứ! Cô mệt đến nỗi không thể suy nghĩ.

6. Chương 6: Bất Lực Chia Tay

Một đêm không mộng.

Khi nhớ lại, Chung Mẫn có chút xấu hổ. Nếu không phải ở trong bóng tối, nếu không phải không thể giải quyết được ầm ứ trong lòng, cô sẽ không nói vậy với một chàng trai, nhất là anh. Nữ sinh tuổi này có tự ái cao, nó đáng để bảo vệ hơn là sinh mệnh. Ở trước mặt học sinh ưu tú, Chung Mẫn luôn đặc biệt chú trọng

lời nói và việc làm của mình. Từ lâu cô đã phát hiện, thế giới vây quanh những người thông minh. Điều duy nhất cô có thể làm, chính là tận sức khiến mình không trông ngu xuẩn.

Mà hiện tại anh không chỉ biết cô ngu ngốc cỡ nào, còn chính mắt thấy cô khóc tức tưởi, không hề có phong độ. Với trí nhớ của anh mà nói, có lẽ sẽ nhớ rất dai. Thế thật là quá xấu hổ rồi.

Vì thế một khi gặp anh, tất cả ký ức xấu hổ đều hiể lên. Cho dù nói về đề tài gì, hình như đều có vẻ không thú vị và ngốc nghếch. Nhưng anh cũng chẳng đề cập tới chuyện này, đoán chừng đang nói với cô —— tớ giữ bí mật cho cậu.

Anh bắt đắ dĩ biết bao —— nếu không phải lo lắng cho sự an toàn của cô, sao anh cố ý ở lại? Người có bệnh quáng gà chắc chắn sợ hãi bóng đêm! Nghĩ thế, trong lòng Chung Mẫn có một tia ấm áp.

Mẹ cô trở nên ôn hòa, không hề nhắc tới chuyện thi không tốt. Có lẽ là do ảnh hưởng của anh? Anh đã nói gì với bà?

Mỗi tối, bọn họ vẫn cùng nhau ôn tập. Nhưng giữa hai người dường như có một số cảm giác kỳ diệu không thể nói ra. Cô không cẩn thận đụng trúng tay anh, mặt sẽ đỏ thật lâu.

Đêm cuối cùng, anh cười nói, “Bốn đề đều làm đúng hết rồi.”

“Mấy đề này tương đối đơn giản thôi.”

“Không phải. Bốn đề này đều là đề thi của một tháng trước. Cậu quên rồi ư?”

“Thế à?”

“Đúng vậy, hai đề này cậu làm sai, hai cái còn lại hoàn toàn không điền vào. Có tiến bộ ——”

“Ha! Thật sao!” Chung Mẫn đắc ý, “Sao lại làm sai nhỉ? Mấy đề này cũng dễ mà —— dung dịch màu xanh nhạt chính là Iron(II) sulfate đây ——”

“Tiến bộ ghê gớm thật!” Anh gật đầu cười nói.

“Nhờ có cậu! Cảm ơn cậu!”

“Là tự cậu cố gắng, tớ chỉ có tác dụng đốc thúc. Hơn nữa, cũng là dĩ đối với tớ rất tốt, mọi người trong nhà đều chiều cổ tớ ——”

Anh cắn răng, chọn lọc từ ngữ, “Chung Mẫn, bắt đầu từ ngày mai, tớ không thể giúp cậu ôn tập.”

“Tại sao?”

“Sáng nay thầy nói với tớ —— tớ đã thông qua kỳ thi tuyển. Đại khái là phải đi Bắc Kinh phỏng vấn.”

Đúng vậy, sao cô quên mất? Sáng nay, chủ nhiệm lớp cô cũng kêu vài người ra ngoài. Đoán chừng bọn họ cũng thông qua ——

“Chúc mừng cậu!” Cô trưng ra nụ cười tươi tắn.

“Cảm ơn, thật ra cũng nhờ dĩ chăm sóc, tớ mới có thể thông qua kỳ thi.”

“Có liên quan gì đến mẹ tớ, thành tích cậu đã tốt như vậy! Khi nào cậu đi?”

“Ngày mốt. Ngày mai phải tập luyện một ngày, buổi tối thu dọn hành lý, cho nên không có thời gian ——”

“Không sao không sao, cậu không cần lo cho tớ. Phỏng vấn quan trọng, cậu nhất định được thông qua! Thật tốt —— không cần tham gia thi đại học!”

“Hy vọng là thế!” Anh hé miệng cười, “Tớ đã nói là phải giúp cậu học bù ——”

“Thật sự không có gì đâu! Cậu đừng xin lỗi. Tớ sẽ ngại đấy —— trong khoảng thời gian này làm phiền cậu rồi!”

“Ý tớ là, cho dù tớ không ở đây, cậu cũng không được bỏ dở kế hoạch đó.”

“Vậy thì làm sao?”

Dưới quyền sách anh rút ra tờ giấy quen thuộc, trên trang giấy viết “Kế hoạch tác chiến của Chung Mẫn”, phía dưới là chỉ chút dòng chữ đánh dấu bút đỏ rất nhiều.

“Sau này tớ không thể đốc thúc cậu, cậu phải tự đốc thúc, làm xong một hàng thì đánh dấu phía sau.”

“Được. Khi nào thì cậu về? Tớ cho cậu xem.”

“Có lẽ một tuần.” Anh lại hơi lưỡng lự, “Ý của mẹ tớ là nếu lần này có thể thông qua, thì mấy tháng cuối sẽ trở về thành phố W, bọn họ đã lâu không gặp tớ nên rất nhớ tớ.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu. Cậu bỏ mặc tớ, cô thầm nghĩ.

“Cậu không trở về sao?”

“Đương nhiên phải về chứ. Trở về lấy thư thông báo trúng tuyển, bằng tốt nghiệp. Nhưng mà không ở lại được lâu, cho nên căn phòng ở nhà cậu ——”

“Cậu muốn trả phòng?”

Hồi lâu sau anh mở miệng, “Mẹ tớ có ý này.”

Thật ra từ khi anh đề cập tới Bắc Kinh, trong lòng cô đã bắt đầu cô đơn. Thật vất vả mới thiết lập một mối quan hệ hòa hợp, trong một đêm liền chấm dứt. Cô ghét quan hệ giữa chủ cho thuê và khách trọ, bởi vì nó không kéo dài. Ba năm trước, cô rất thích một người chị, sau khi thi vào đại học chị ấy cũng rời khỏi. Cô khó chịu một thời gian, khi đó âm thầm suy nghĩ, nhất định phải thi vào trường đại học tại thành phố W, như vậy có thể học cùng người chị kia. Chị ấy gửi thư cho cô, kể với cô những chuyện mới mẻ trong đại học, khiến cô đầy khao khát với nơi đó. Thư từ qua lại nửa năm, có lẽ người chị kia sống trong cuộc sống tốt đẹp nên đã lãng quên cô, mà cô cũng vì học hành bù đầu mà quên đi chị ấy.

Hiện tại cảm giác này lại trào dâng. Ly biệt luôn xảy ra trước mắt như vậy mà không hề báo trước, khiến người ta trở tay không kịp, hô hấp nặng nề.

Một cảm giác phiền muộn dâng cao, mồ hôi ướt đầm sau lưng. Sao lại so sánh cậu ấy với chị ấy chứ? Cậu ấy là con trai, đi thì đi thôi.

“Vậy cậu nghỉ ngơi sớm chút.” Cô rầu rĩ đứng lên.

“Chung Mẫn ——”

“Gì thế?”

“Cậu phải tin tưởng vào bản thân. Cho dù là lúc nào, cậu cũng lợi hại nhất —— hãy tin tớ!”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh trong suốt có thần, sự kiên định trong ánh mắt đó khiến cô không thể không tin. Mũi cô cay cay, lại muốn khóc ra.

“Ngủ ngon.”

Sau đó không còn thấy anh nữa, trừ một lần khi anh gần đi. Trước khi đi, bọn họ đến gọi người của lớp cô đi cùng. Ánh mắt anh hướng về cửa sổ tìm kiếm, cô xoay mặt qua, giả vờ đọc sách nhưng lại không biết mình đang đọc gì.

“Cậu sao thế? Mặt mày phờ phạc vậy.” Lượng Lượng hỏi.

“Không ngủ ngon.”

“Tớ biết rồi!” Ánh mắt Lượng Lượng sáng lên, “Cô Hồng Minh đi rồi, cậu đang nhớ cậu ấy.”

“Cậu nói bậy.”

Lượng Lượng hoảng sợ, “Được được, tớ không nói bậy. Đầu hẻm mở một tiệm trang sức mới, cậu muốn đi xem không?”

“Lần sau đi, tớ muốn về nhà nghỉ ngơi.”

“Được rồi.” Ánh mắt Lượng Lượng chứa vẻ hoang mang.

Trong phòng anh, mặt bàn đã thu dọn sạch sẽ, một chồng tư liệu đặt ở giữa, phía trên cùng là một tờ giấy được khối rubik đè lên để ngăn ngừa nó bị thổi bay.

Trên dòng chữ “Kế hoạch tác chiến của Chung Mẫn” có thêm một dòng chữ to:

Có tin tưởng thì nhất định sẽ thắng!!

Hai dấu chấm than to đùng.

Chung Mẫn ôm sách trong phòng mình bưng qua, đặt trên bàn anh, “Được rồi, nếu cậu đã nói vậy.” Trong phòng vẫn còn sót lại cái bóng của anh, học ở đây càng chuyên tâm hơn bình thường.

Một tuần sau, anh không trở về. Mẹ anh gọi điện đến báo rằng cả nhà bọn họ đã đi thành phố N tham gia hôn lễ của chị họ. Sau đó nữa, danh sách trúng tuyển đã có, anh quả nhiên nằm trong danh sách, được nhận vào Thanh Hoa.

Hiệu trưởng vội vàng muốn dán biểu ngữ, nhưng sắp thi đại học, không tiện ảnh hưởng đến tâm trạng của các học sinh khác, chỉ đành tạm hoãn.

Thời tiết càng ngày càng nóng, bầu không khí áp lực của theo tháng bảy mà nặng nề hơn. Cô đã quên anh, chỉ là thỉnh thoảng khi ngẩng đầu, trông thấy lá ngô đồng xanh ngát ngoài cửa sổ, ý nghĩ của cô sẽ trôi về phía xa xăm...

Cậu ấy đang ở đâu? Có vui vẻ không? Tưởng tượng bộ dáng anh mặc áo sơ mi đeo cà vạt, trong lòng cô buồn cười, chị họ nhất định đành chịu với cậu phũ phàng này.

Đến giờ, khi nhớ lại thời gian thi cử trước đó, trong lòng cô vẫn sợ hãi. Mặc dù đã trôi qua nhiều năm, ký ức vẫn còn sót lại những mảnh nhỏ. Mồ hôi tuôn ra như mưa, vùi đầu trả lời đề thi, con ruồi bay tới bay lui dưới bàn, dưới đèn huỳnh quang cái bóng của quạt trần chuyển động đến quá mức. Cô biến thành người máy, chỉ có đầu óc một mớ rối, không còn bất cứ suy nghĩ nào.

Cô thật sự dùng hết sức.

7. Chương 7: Thời Gian Tốt Đẹp Của Sinh Viên Mới

Điểm thi đã có. Bầu trời trong veo sáng ngời, xanh thẳm như ngọc bích.

Cả nhà hưng phấn. Giọng mẹ cao hơn ngày thường ba quãng, “Mẫn Mẫn, bây giờ con có thể xem ‘Tiểu Yến Tử’ rồi! Tùy con xem đó!”

“‘Tiểu Yến Tử’ chiếu hết rồi!”

“Mẹ xin lỗi nhé! Từ hôm nay trở đi, tivi là của con! Không ai giành với con đâu!”

Lượng Lượng cũng thi tốt, cười tủm tỉm gõ cửa nhà cô.

“Lượng Lượng à —— mau vào đi! Dì xất đưa hấu cho hai đứa ăn. Lượng Lượng, con định đăng ký vào trường nào?”

“Mẹ con muốn con đăng ký vào trường tại thành phố W. Bọn họ hy vọng con ở gần một chút. Con còn chưa nghĩ ra đăng ký trường nào.”

“Thành phố W tốt, về nhà cũng tiện, thăm hai đứa cũng tiện. Dì bảo Mẫn Mẫn nộp đơn vào trường tại thành phố W, hai đứa có thể tiếp tục làm bạn học.”

“Thế tốt quá rồi —— bọn con lại có thể ở cùng nhau!” Hai người bắt tay hoan hô.

Nhưng buổi tối về nhà, ba mẹ lại thay đổi ý nghĩ, “Mẫn Mẫn, con đăng ký vào đại học khoa học công nghệ Bắc Kinh đi. Ngôi trường này có tác phong học tập rất nghiêm túc, chuyên ngành thông tin điện tử, tuy không nổi tiếng nhưng điểm chuẩn không quá cao.”

“Lúc sáng không phải nói đi thành phố W sao? Giờ lại thay đổi rồi.”

“Con hãy nghe mẹ nói, Bắc Kinh là thủ đô mà, trung tâm của kinh tế chính trị, tới đó bồi dưỡng bốn năm, khẳng định khác với thành phố W. Tương lai xuất ngoại du học cũng dễ hơn thành phố W.”

“Ai nói với mẹ con muốn xuất ngoại?” Chung Mẫn giậm chân. Thật ra cô cũng không đặc biệt muốn vào trường nào. Nhưng ba mẹ dễ dàng thay đổi quyết định như vậy, khiến cô tức giận.

“Ai nói gì với ba mẹ thế?” Cô biết ba mẹ tuyệt đối không biết trường nào có tác phong học tập nghiêm túc, lại biết ngành nào có ưu thế. Chẳng lẽ là ý của chủ nhiệm lớp?

“Buổi chiều Cô Hồng Minh gọi điện thoại cho ba mẹ. Thằng bé nghe nói điểm của con, nói chúc mừng con đấy!”

“Cậu ấy?” Hồi lâu sau đầu óc của Chung Mẫn với vận hành lại, đào ra người nào đó đã chôn sâu trong ký ức.

“Nó đang tập luyện ở Bắc Kinh. Hình như là học một lớp, chuẩn bị sang năm thi đua, thi gì nhỉ? Ông nó à, là thi gì nhỉ?”

“Thi vật lý.” Ba nói.

“Đúng vậy, phải ở trường tập luyện trước. Nó nghe được điểm của con thì giới thiệu với con vào trường đại học khoa học công nghệ Bắc Kinh. Hiện nay chuyên ngành thông tin điện tử rất phổ biến, dễ tìm việc. Nếu con không thích trường học, tương lai có thể thi nghiên cứu sinh ở trường khác, có phải không?”

Cậu ấy đã lên đại học trước rồi — Chung Mẫn nghĩ thầm, không ngờ cậu ấy còn rất quan tâm tới mình.

“Cậu ấy nói vậy à?”

“Đúng vậy, mẹ và ba con đều thấy rất có đạo lý. Con thì sao?”

Trong lòng Chung Mẫn mù tịt, mình thì sao? Thật ra mình không biết. Thành phố W tốt lắm, Bắc Kinh cũng tốt! Ở đây có Cố Cung, Trường Thành, vệt nướng Bắc Kinh, và mọi thứ khác hấp dẫn người ta. Nghĩ vậy, đúng là Bắc Kinh tốt thật.

“Được, vậy thì Bắc Kinh à!”

Bởi vì tập huấn, cuối cùng Cô Hồng Minh vẫn không trở về. Mẹ anh thay mặt anh trở về lãnh bằng tốt nghiệp, rồi đến nhà cô lấy hành lý. Vừa nhìn là biết mẹ anh là người phụ nữ nhiệt tình, tháo vát, có năng lực, nói chuyện với mẹ anh thật có chút đau đầu. Mẹ anh coi như rất thích Chung Mẫn, bà khen ngợi nói, “Thật sự là một cô bé ngoan ngoãn, nếu được nhận làm con nuôi thì tốt rồi!”

Một nhà ba người lần đầu tiên đi xa. Cô Hồng Minh tới đón xe lửa.

“Cần gì làm lỡ thời gian của người ta? Trường đặc biệt có người tới đón mà.”

“Minh Minh người ta lẽ phép lại hiểu chuyện bao nhiêu. Nếu con được một nửa của thằng bé thì mẹ đã vui đến chết.” Mẹ đã thay đổi cách xưng hô, “Chúng ta phải mời thằng bé một bữa cơm, sau này nhờ nó chăm sóc con. Về sau con chỉ có một mình, phải hiểu chuyện chút, đừng xảy ra mâu thuẫn với bạn học.”

Mẹ lái nhái ở trên xe lửa.

“Được rồi được rồi con biết mà —” cô không kiên nhẫn nói.

Quả nhiên ra khỏi trạm thì có năm sáu tấm bảng giờ lên, “Đại học lâm nghiệp Bắc Kinh”, “Đại học hàng không Bắc Kinh”, trường của cô cũng đứng trong số đó.

Cô Hồng Minh đứng phía sau tấm bảng, dùng sức vẫy tay.

Năm tháng không gặp, anh hình như cao lên một tí, càng giống như thân tre.

“Đến rồi? Chú đi ở trên đường thuận lợi chứ à?” Anh ngại ngừng cười nói.

“Thuận lợi, thuận lợi, rất thuận lợi!”

Anh giành lấy hành lý, giành xếp hàng, giành mua nước. Bắc Kinh vào tháng chín, nắng gắt như lửa, phía sau áo thun trắng của anh ướt đẫm một mảng hình chữ V.

Mà giữa hai người, ngoại trừ khi gặp mặt chào hỏi một câu thì không nói gì khác. Ba người còn lại bận bịu làm việc vì cô. Còn cô thì lại trở nên chậm chạp, giống như con mèo tiến vào hoàn cảnh mới, thấp thỏm không yên.

Tương lai sẽ thế nào đây? Cô hơi hoang mang.

“Có việc thì gọi điện cho tớ. Dùng thẻ này trước đi.” Trước khi đi anh đưa cô một tấm thẻ điện thoại, “Trường tớ nằm gần đây.”

Anh có kinh nghiệm chín chắn biết bao. Sau năm tháng trời, anh dường như đã thay đổi, bỏ đi chiều cao và diện mạo (cầm anh cũng bắt đầu rộng ra). Là cái gì đó nói không nên lời — là một loại tự tin, sự thuyết phục mạnh mẽ trong giọng nói của anh. Có lẽ bởi vì đây là sân nhà của anh, là sân khách của cô, đương nhiên cô hơi ngại ngùng một chút.

Khi ba mẹ rời đi, cô hoang mang vô cùng. Cô mang theo bình nước đi múc nước, đi ngang qua trông thấy một bạn học bị vỡ bình nước, bị sụt chân. Trên đường trở về, cô giống như mang theo hai trái bom hẹn giờ, trở về ký túc xá thì mồ hôi đã đầm đìa.

Muốn tìm người kể lể, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có anh ở đây. Nhưng anh đã nói rõ, có việc mới gọi, do dự mãi thế là cô bỏ cuộc.

Cũng may các bạn học khác hiền hòa đáng yêu, Chung Mẫn nhanh chóng quen biết bạn mới.

Huấn luyện quân sự kết thúc, Cô Hồng Minh đến thăm cô. Lúc này cô đã hòa nhập vào hoàn cảnh mới.

“Ha ha ——” cô cười to nói, “Cậu đen hơn rồi!”

“Cậu không vậy sao? Vẫn còn gầy.”

“Không có không có, tớ béo lắm này. Mỗi ngày đều ăn rất nhiều, lại còn đặc biệt đói. Tớ phải giảm béo thôi.”

Anh nhú mày, “Giảm cái gì? Như thế này rất tốt.”

“Cậu không hiểu đâu, trong phòng bọn tớ, tớ là béo nhất. Các cô ấy đều khinh bỉ tớ. Cậu tập huấn xong rồi hả?”

Anh lắc đầu, “Đã kết thúc trước rồi. Các cậu tiền huấn luyện viên chưa?”

“Tiền rồi! Các cậu ấy đều khóc! Huấn luyện viên của bọn tớ rất rất đẹp trai!”

“Cậu cũng khóc chứ?”

“Tớ không có đâu. Đúng rồi, cậu có tham gia xã đoàn nào không?”

“Tớ đăng ký đội bóng rổ. Cậu thì sao?”

“Tớ đến muộn quá. Lúc biết được thì người ta đều tham gia cả rồi, tớ đành phải đăng ký vào ban vệ sinh.”

“Ban vệ sinh làm gì? Bắt gián sao?”

“Thì mỗi tuần đi kiểm tra vệ sinh của các phòng trong ký túc xá, sau đó chấm điểm. Nhàm chán gì đâu.”

“Quyền lực cũng rất to đấy chứ.”

Hai người đi dọc theo bóng cây trò chuyện với nhau. Cuối cùng, bọn họ ở căn tin chọn món ăn, giống như người trưởng thành chân chính mà cộng ly. Gọi món, giành trả tiền như người trưởng thành, không ai đặc biệt chú ý vì cô đi cùng một chàng trai, trưởng thành thật tốt.

Mỗi cuối tuần, anh luôn gọi điện tới.

“Đến xem trận đấu của bọn tớ đi, bọn tớ tiến vào bán kết rồi.”

“Thật sự rất, rất, rất xin lỗi, tớ sắp thi rồi —— cậu cũng biết tớ toàn chờ nước tới chân mới nhảy.”

“Thi cử quan trọng, cậu đừng chơi mãi.”

“Biết rồi ——”

“Tốt nhất là năm nay vượt qua cấp bốn, sang năm qua cấp sáu, thi chuyên ngành tốt một chút, tương lai cho dù là thi nghiên cứu sinh hay tìm việc thì cũng có lợi.”

“Được rồi, được rồi, cậu giống như Đường Tà ấy. Mẹ tớ cũng không dong dài như vậy.”

“Tớ cúp máy đây —— cậu chuẩn bị cho tốt.”

Cô cúp máy, lo thi làm gì, qua cuối tuần rồi hẵng nói. Hội điện ảnh tối nay chiếu phim kinh dị, nhiều người đi xem cùng nhất định đã nghiền.

8. Chương 8: Anh Có Ý Gì

Năm thứ hai, cô bắt đầu yêu đương. Đối phương là một đàn anh lớp trên, họ quen biết trong một vũ hội. Anh ta là hội trưởng của hội khiêu vũ, nhảy rất tốt, khi xoay vòng thật khiến cô chóng mặt.

“Không được nói cho ba mẹ tớ biết!” Chung Mẫn cảnh cáo.

“Không nói đâu.”

“Tớ bảo anh ấy mời cậu ăn cơm.” Cô khôi phục khuôn mặt tươi cười.

Cô Hồng Minh cười gượng, “Được, nhưng gần đây tớ không rảnh, để sau đi.”

“Sao lúc nào cậu cũng bận rộn thế? Lại thi đua gì nữa?”

“Thi dựng mô hình. Còn nữa, đội bóng rổ của tớ sẽ tham gia đại hội thể dục thể thao sinh viên, đang tuyển người, e rằng tớ không đi được.”

“Tại sao?”

“Sức lực có hạn, không thể tham gia hai cuộc thi một lượt. Gần đây tớ mệt lắm, ngày hôm qua mới đi truyền nước biển.”

“Cậu bị bệnh! Cậu đang ở đâu? Tớ đến thăm cậu.”

“Không cần, tớ khỏe rồi.” Giọng nói của anh quả nhiên yếu ớt hơn bình thường.

“Sao thế được? Tớ qua đó ngay.”

Sắc mặt anh tái nhợt, cô đi rửa nướ, hai người cùng nhau ăn. Cửa phòng mở ra, một anh chàng ngoài cửa hô to, “Bạn gái của Cô Hồng Minh tới rồi ——”

“Cậu bảo bọn họ đừng nói lung tung.”

“Đã nói cậu đừng đến rồi. Bọn này là biến thái mà.”

Cô nở nụ cười, “Tớ tưởng rằng chỉ có nam sinh của trường tớ là vậy, không ngờ không ngờ —— nam sinh của Thanh Hoa các cậu cũng thế.”

“Nam sinh ở đâu cũng giống nhau thôi.”

“Nếu mẹ tớ thấy cậu như vậy chắc đau lòng chết mất, tớ rất ghen tị với cậu —— Mẫn Mẫn à, nếu con được một nửa của Minh Minh người ta thì mẹ đã vui đến chết rồi!”

“Cậu chỉ là ham chơi quá thôi. Học tập vẫn là quan trọng nhất.”

“Tớ ham chơi đấy! Vất vả thi đậu đại học làm gì? Không thể vui vẻ một chút sao? Bệnh hoạn giống cậu thì có gì tốt chứ? Khụ —— vốn muốn gọi cậu đi cùng, cậu lại bệnh thành vậy —— không nói với cậu cũng không được.”

“Gì thế?”

“Lượng Lượng sắp tới thăm tớ!! Ha ha!” Chung Mẫn hưng phấn, “Tớ muốn đưa cậu ấy đến Di Hòa Viên, cậu đi không?”

“Đi! Đương nhiên đi! Khi nào cậu ấy đến?”

“Mồng một tháng năm. Cô bạn nằm ở giường trên về nhà rồi, tớ đã nói chuyện ổn thỏa, Lượng Lượng có thể ở lại ký túc xá của tớ. Cậu ấy rất cuộc đến thăm tớ rồi!”

Anh cười nói, “Nhất định phải gọi tớ. Trước mồng một tháng năm tớ sẽ khỏe lại.”

Di Hòa Viên rất lớn, ba người vừa khát lại nóng. Cô Hồng Minh đi tìm quầy bán đồ ăn vặt, hai cô gái ngồi bên hồ chờ anh.

“Hai người các cậu có gì không?” Lượng Lượng cười đầy hứng thú.

“Nói bừa gì đó!” Chung Mẫn cãi lại.

Lượng Lượng thở dài, “Sao hai người còn chưa ở bên nhau nữa? Tớ nhìn mà cũng nôn nóng muốn chết! Mẹ cậu cũng sốt ruột lắm ấy!”

“Tớ có bạn trai rồi! Cô nhìn xung quanh, “Sao lại đem mẹ tớ ra? Nhưng cũng phải nói mẹ tớ rất thích cậu ấy, hận không thể nhận làm con nuôi. Mỗi lần mang đồ đến đều có hai phần. Sao cậu ấy thích tớ chứ? Cậu đừng đoán mò.”

“Sao không có khả năng? Hai cậu rất xứng đôi mà ——”

“Xứng chỗ nào, người ta thông minh như vậy, được thưởng này thưởng kia. Tớ có chỗ nào xứng đôi với người ta. Hơn nữa, tớ có bạn trai rồi ——”

“Anh bạn trai kia của cậu, không được.” Lượng Lượng bĩu môi lắc đầu.

“Sao lại không được!”

Lượng Lượng đổi sang khuôn mặt tươi cười, “Cũng được, rất đẹp trai! Nếu cậu không cần, vậy thì tớ ra tay nhá!”

“Cô Hồng Minh?”

“Đúng vậy! Cậu không cần thì để tớ.”

“Cậu ấy cũng nhìn cậu chướng mắt.”

“Ai nói? Ánh mắt cậu ấy lại không cao, cũng chỉ cỡ cậu thôi. Tớ thấy tớ còn tốt hơn cậu.”

“Cút.”

Cũng buồn cười. Cô Hồng Minh rất thản nhiên đối với tất cả nữ sinh, không ân cần cũng không lạnh nhạt. Không ai nhìn ra rốt cuộc anh nghĩ gì. Hơn nữa, anh luôn bận rộn như vậy, cả ngày không thấy bóng dáng đâu. Không phải đang chuẩn bị thi đua, thì là ở đội bóng rổ.

Ngày tháng như dòng nước lướt qua, không để lại dấu vết.

Mối tình của cô chấm dứt trong đau buồn vào cuối mùa thu. Anh chàng hội trưởng giỏi khiêu vũ kia, trong một lần hướng dẫn đã làm quen với một cô gái xinh hơn Chung Mẫn rất nhiều.

Cô Hồng Minh chiến thắng nhận được tiền thưởng, anh mời cô ăn cơm.

“Quên anh ta đi ——” sau một lúc lâu anh nói.

“Cậu hãy nói cho tớ biết quên làm sao đây? Tớ vẫn còn nhìn thấy bọn họ. Ngay cả căn tin tớ cũng không dám đi.”

“Người đó không xứng với cậu. Một ngày nào đó anh ta sẽ hối hận.”

Cô đau buồn cười nói, “Các cậu đều nói tớ tốt lắm. Thực ra tớ đâu có tốt như vậy, tớ không tốt chút nào, thật sự là đồ vô dụng.”

“Cậu vô dụng chỗ nào! Rõ ràng là cái thằng cặn bã kia không biết quý trọng.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, anh rất hiếm khi nói lời thô tục.

“Đừng nói chính mình như vậy. Vĩnh viễn đừng đánh mất lòng tự tin.”

Những lời này rất quen tai. Cô dường như nhớ lại đêm hôm ấy, ở trong bóng tối anh cũng nói ra câu này.

“Người phụ nữ tự tin là xinh đẹp nhất.” Anh do dự nói ra câu này, khuôn mặt càng đỏ hơn, có lẽ là do bia.

“Có tin tưởng thì nhất định sẽ thắng.” Cô cười nói, nước mắt lăn trên khuôn mặt.

“Bọn mình ăn một bữa no nê, sau đó quên anh ta, được không?”

“Được.”

Tuy nói thế, nhưng ký ức không dễ dàng xóa bỏ. Anh thường xuyên đến tìm cô.

“Cậu có thời gian rảnh không?”

“Ừ, tớ không bận.”

Thế là hai người cùng nhau tản bộ. Mùa đông đến rồi, ánh mặt trời vẫn sáng ngời, nhưng lại không mang theo chút nhiệt độ. Bọn họ tản bộ từ từ không có đích đến, đi qua hẻm nhỏ, công viên, quán bar, cửa hàng, giống như hai con gấu đi lại chậm chạp.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Vào đây đi.” Anh kéo cô vào một cửa tiệm nhỏ. Lúc này đang thịnh hành mũ cầu vồng, là một loại mũ đan bằng len, trên đó đan từng vòng đường sọc đủ màu. Bọn họ đội mũ trên đầu, đứng trước gương. Chiếc gương hẹp dài nên cô đành phải đứng trước người anh.

“Trông đẹp lắm. Tôi thấy hai cô cậu cũng rất xứng đôi!” Chủ tiệm cười nói.

Cô lúng túng, lách người đi qua. Anh không nói gì mà đi thanh toán.

Trên đường đi, cô quay đầu nhìn anh, dưới chiếc mũ là khuôn mặt tuần tú, cơ thể cường tráng hơn hồi trung học rất nhiều.

Cậu ấy suy nghĩ gì thế? Chẳng lẽ cậu ấy thật sự thích mình? Lúc này gặp phải ánh mắt của anh, cô vội vàng né tránh.

Nhớ lại hành động ngày thường của anh, quả thực anh đối với cô tốt lắm, nhưng chưa bao giờ vượt qua giới hạn bạn bè, cũng chưa bao giờ ám chỉ điều gì. Chắc là không phải đâu, cô suy nghĩ. Bọn họ là bạn tốt, giữa bạn tốt quan tâm lẫn nhau.

9. Chương 9: Rốt Cuộc Anh Giận Rồi?

Tuy rằng mùa đông rất dài, nhưng mùa xuân sắp đến. Khi thời tiết ấm dần là lúc cô khôi phục lại thần thái như xưa.

“Cậu đừng đắc ý vênh vác.”

“Tớ chính là dây thun, cho dù bị kéo thế nào giày vò ra sao, buông lỏng rồi —— lại khôi phục nguyên hình.”

“Không nhớ anh ta nữa?”

“Nhớ anh ta làm gì —— nữ sinh ưu tú như tớ chẳng lẽ không ai thèm? Hừ!”

Anh cười rộ lên, “Chung Mẫn à ——”

“Gì thế?”

“Cậu nên chuyên tâm học hành, bảng điểm của cậu không tốt lắm.”

“Chẳng lẽ phải giống cậu thi chín mươi mấy điểm ư? Haiz cậu lại nữa rồi —— đi mau đi mau, tớ không chào đón cậu.”

Anh lấy ra một phần tài liệu trong ba lô, “Đây là tài liệu tham khảo của vài trường đại học tại Mỹ, cậu xem thử đi.”

“Tại sao?”

“Những trường này cần điểm TOEFL và bảng điểm đại học, không phải là trường tốt nhất nên yêu cầu cũng không cao. Chỉ cần điểm TOEFL tốt một chút, bảng điểm cũng không quan trọng lắm.”

“Tớ nói với cậu muốn đi du học hồi nào?”

“Vậy cậu muốn làm gì? Tìm việc, thi nghiên cứu sinh, hay là xuất ngoại?”

“Không biết.” Cô thành thật trả lời.

“Giờ đã là học kỳ sau của năm ba. Nếu muốn thi nghiên cứu sinh thì có thể bắt đầu chuẩn bị. Thành tích của cậu, hy vọng thi nghiên cứu sinh không lớn lắm. Hay là cậu muốn tìm việc làm?”

“Tớ —— tớ sẽ suy nghĩ.”

“Năm nay ngành thông tin điện tử cũng dễ tìm việc, chỉ là không bằng hai năm trước. Công việc tốt cần phải có đủ loại văn bằng. Cho nên tớ nghĩ, cậu đừng tìm việc làm trước.”

“Thế ư?” Cô còn chưa bắt đầu suy nghĩ về mấy vấn đề này. Anh đề cập vậy, đột nhiên cảm thấy tốt nghiệp gần trong gang tấc. Cô hơi hoang mang.

“Thi nghiên cứu sinh rất vất vả. Cho nên tớ nghĩ không bằng xuất ngoại đi.”

“Nhà tớ không có điều kiện.”

“Học bổng, làm thêm —— có rất nhiều cách.”

Cô tưởng tượng đến cảnh rửa chén là hoảng sợ. Cô đã đọc rất nhiều bài báo, ban ngày đi học, buổi tối rửa chén đến 12 giờ đêm, quay về ký túc xá còn phải làm luận văn.

“Không đáng sợ như cậu tưởng tượng đâu. Tớ sẽ giúp cậu.” Anh kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Tớ sẽ suy nghĩ mà.”

“Cậu hãy mau chóng quyết định. Nếu muốn thi TOEFL, bây giờ sẽ bắt đầu chuẩn bị. Phải điền đơn rồi gửi đi. Tớ đã xin trường rồi, nếu bọn mình ở cùng một thành phố, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Hả? Cậu ấy đã lo xa như vậy rồi. Dựa vào gì chứ? Cuộc sống của mình vì sao cần cậu ấy lo lắng chu đáo đến thế?

Mẹ cũng gọi điện đến, “Mẫn Mẫn à —— nghe lời, con có thể đi, mẹ còn chưa được qua Mỹ đâu.”

“Nhà chúng ta lấy tiền đâu ra?”

“Có, mẹ và ba con sống nhiều năm như vậy, ít nhiều cũng dành dụm được một khoản. Tiểu Cô nói còn có học bổng mà ——”

Quả nhiên là cậu ấy! Lại là cậu ấy!!

“Vì sao ba mẹ luôn nghe lời cậu ấy chứ? Cậu ấy mới là con của mẹ sao? Lúc lên đại học cậu ấy nói Bắc Kinh thì đến Bắc Kinh, bây giờ nói xuất ngoại là xuất ngoại ngay.”

“Mẫn Mẫn, con đừng nóng giận. Thằng bé nói có lý mà, phải không? Con hãy bình tĩnh suy nghĩ lại, công việc không dễ tìm, thi nghiên cứu sinh khó vậy. Nếu có thể xuất ngoại thì đi đi ——”

“Mẹ đừng nói nữa.”

“Được, được. Mẹ không nói, tự con suy nghĩ lại, nghĩ kỹ đấy nhé ——”

Cô trưng cầu ý kiến của Lượng Lượng, cũng là thế.

“Mọi người sao thế hả? Chẳng lẽ tớ nhất định phải nghe theo sự sắp đặt của cậu ấy sao?”

“Cậu ấy nói có đạo lý mà! Cậu nổi loạn muốn trì hoãn.”

“Cút.”

“Dù sao tự cậu quyết định đi. Tớ chắc là thi nghiên cứu sinh, ở đó ba năm trước rồi tính sau.”

Cúp máy, cô buồn bực không thể phát tiết. Lần nào bọn họ cũng dùng đạo lý trời buộc cô, đưa cô đi vào quỹ đạo đã định sẵn. Dựa vào gì chứ? Cô không thể tự quyết định cuộc đời của cô sao?

Anh cầm điện thoại, “Cậu nghĩ xong chưa?”

“Đúng vậy, tớ đã quyết định, tớ không muốn xuất ngoại. Tớ định tìm việc làm.”

“Cậu định làm việc ở đâu? Ở lại Bắc Kinh hay là quay về thành phố W?”

“Ở đâu cần tớ thì tới chỗ đó. Dù sao tớ cũng không ra nước ngoài.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, tớ chỉ là không muốn xuất ngoại, không tiếp nhận sự sắp đặt của mọi người. Cậu là nham hiểm nhất, luôn nói này nọ với mẹ tớ, ép tớ làm chuyện tớ không thích.”

“Cậu không thích đến Bắc Kinh ư?” Giọng anh có vẻ cô đơn.

“Phải!” Thực ra cô không phải là không thích, nhưng đang giận dữ nên phải nói vậy.

“Cậu cũng ghét xuất ngoại ư?”

“Phải!”

Điện thoại yên lặng, cô không đoán được vẻ mặt của anh.

“Được rồi, nếu cậu đã muốn quyết định cuộc sống của cậu, tớ không còn lời nào để nói. Vậy chúc cậu may mắn.” Anh cúp máy.

Không giống giọng điệu của anh chút nào, từng chữ một êm dịu nhẹ nhàng, nhưng có vẻ lạnh nhạt. Từ trước tới giờ anh chưa từng dùng loại giọng điệu này để nói chuyện.

Cậu giận thì tớ cũng giận. Chung Mẫn thầm nghĩ, tớ không muốn cậu quyết định thay tớ.

Sau đó, cô đi học, tan học, múc nước, đi dạo phố. Ở căn tin trông thấy anh chàng hội trưởng kia và bạn gái của anh ta, hình như lại đổi người mới. Trong lòng cô cười lạnh.

Hình như thiếu gì đó. Cuộc sống như mặt hồ yên ả, ngay cả gió nhẹ cũng không thổi qua. Cậu ấy sao thế? Thật giận rồi chẳng?

Một tháng sau, cô rút cuộc mất kiên nhẫn. Lúc này di động đã bắt đầu phổ biến, cô gọi cho anh, không có người nghe. Gọi tới phòng ký túc xá, âm thanh đồ đồ tích tịch vang vọng, vẫn không có người.

Sao thế? Cậu ấy đang làm gì? Đã xảy ra chuyện gì? Cô không thể nín chịu thêm một giây nữa: mình đi tìm cậu ấy!

Cô đứng trước ký túc xá của anh tiếp tục gọi điện thoại, không ai nhận máy. Cô sốt ruột nhìn đám người qua lại, muốn tìm một khuôn mặt quen biết.

“Chung Mẫn? Cậu làm gì thế?” Một nam sinh đeo kính mắt bưng bốn bình nước đi tới.

“Cô Hồng Minh đâu rồi? Tôi không gọi điện cho cậu ấy được, ký túc xá cũng chẳng có ai.”

“Cậu ta không nói với cậu à? Hôm nay là trận chung kết, vẫn còn đang đánh đấy. Cậu mau tới sân bóng rổ đi, nằm đằng sau trường ấy!”

Rất cảm ơn cậu!”

Cô chạy về phía sân bóng. Trên đường cô đột nhiên nhớ tới, cô chưa lần nào thấy anh chơi bóng, mặc dù anh đã mời vô số lần. Ba năm nay cô đã làm gì? Cô có nhiều thời gian đi dạo phố, sơn móng tay, nói đùa, lại không có thời gian xem anh chơi bóng. Cô đột nhiên có chút áy náy.

Từ rất xa đã nghe được đám đông ồn ào sôi động, sân bóng nằm ở giữa có chi chít người vây quanh, anh nhất định ở đó. Nhưng cô làm sao cũng không chen vào được.

“Cô Hồng Minh, cố lên! Cô Hồng Minh, cố lên!” Âm thanh điên cuồng của các nữ sinh, từng đợt vỗ tay ủng hộ. Hình như cô nghe được tiếng anh, ngay giữa sân bóng.

“Mười phút cuối cùng, cố lên! Cố lên!” Âm thanh khuyến khích của các đội viên vang lên.

Cô rút cuộc chen vào được.

Cô nhìn thấy anh. Quần áo anh ướt đầm, khuôn mặt đỏ bừng, tóc nhỏ nước. Anh nhận nước do một nữ sinh đưa qua, uống ừng ực mấy ngụm, rồi gội lên đầu. Sau đó anh lấy tay áo lau đi, ánh mắt đỏ ngầu lóe ra tia sáng hung hãn.

10. Chương 10: Lại Bị Lừa Rồi

Tiếp tục chiến đấu!

Cô Hồng Minh dùng cơ thể bảo vệ bóng, lánh né di chuyển trong đám người. Đột nhiên anh ném bóng qua một bên, đội viên đón được một cách chính xác, nghiêng người lùi ra sau, xoay người ném —— lúc này anh đã đứng dưới rổ —— anh nhảy lên, bóng dừng lại trong tay anh nửa giây, rồi bay vào trong rổ.

Quá giỏi! Đám đông phát ra tiếng hoan hô. Cô hưng phấn nhảy lên. Đây vẫn là nam sinh cơ thể cứng ngắc, di chuyển khó khăn của năm đó sao? Trong ba năm trời, anh đã thay da đổi thịt, mà cô chưa từng phát hiện.

Tiếng còi kết thúc vang lên, bọn họ giành chiến thắng.

Anh giống như anh hùng, đội viên hai người một chân, cùng nâng anh lên. Anh kích động đến mức quên hết tất cả, kéo áo ra rồi ném đi, lại còn gào thét. Chiếc áo bay ra ngoài, tiếng hoan hô lại vang lên.

Cô cười rộ lên, chưa bao giờ thấy anh hào hứng như vậy.

Đột nhiên anh thấy cô, cô mau chóng vẫy tay về phía anh.

Anh sửng sốt một chút, vội vàng vỗ vai của các đội viên. Anh tìm áo mình khắp nơi, chẳng thấy bóng dáng đâu?

Anh nói với một nam sinh đứng bên cạnh, người kia sảng khoái cởi áo của mình ra.

Anh nhanh chóng mặc vào. Trải qua mấy năm rèn luyện, anh không còn là chàng trai gầy yếu cứng nhắc của năm đó.

Chung Mẫn cảm thấy thật buồn cười.

“Sao cậu lại tới đây?” Bị cô thấy một màn vừa rồi, anh cảm thấy không hay rồi.

“Cô Hồng Minh, mau tới! Bọn tôi chờ cậu đi qua căn tin!” Một đội viên vỗ vai anh.

“Các cậu đi trước đi, tôi có việc.” Anh nhìn cô.

“Hay là cậu đi đi, tớ không sao đâu. Tớ không gọi điện cho cậu được, tưởng có chuyện gì. Chúc mừng cậu —— lại thắng rồi. Tớ về trước đây.”

“Thật không có gì sao?” Anh tìm tòi biểu tình của cô.

“Không có.”

“Tớ đưa cậu về nhé.”

“Không cần, tớ tự về. Cậu đi đi ——”

“Vậy hẹn gặp lại.” Anh không kiên trì nữa, vẫy tay rời đi.

Cảm xúc trong lòng cô quay cuồng. Anh sao thế? Hồi trước anh không như vậy. Tuyệt đối không để mình cô rời đi. Rõ ràng cô có rất nhiều vấn đề, sao anh không nhìn ra?

Chẳng lẽ —— chẳng lẽ anh có bạn gái? Cô nhớ tới nữ sinh đưa nước cho anh, cổ vũ rất điên cuồng. Chẳng lẽ là cô ấy? Trong lòng Chung Mẫn dâng lên cảm giác khó chịu. Đúng rồi, cô gái kia cũng đi theo bọn họ liên hoan, cho nên anh không mời cô đi.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Cô lẩm bẩm trong lòng. Cô chưa có bạn trai, sao anh có thể có bạn gái? Thế thì sau này anh sẽ càng lạnh nhạt hơn. Cô sẽ mất đi người bạn này.

Trong lòng cô dâng lên rất nhiều oán hận đối với cô gái kia.

Anh vẫn không gọi điện. Cô đợi cho đến tối, ký túc xá tắt đèn. Anh vẫn không gọi điện.

Cô nằm trên giường trần trọc.

Đột nhiên điện thoại vang lên. Hình như có dự cảm, cô nhảy xuống giường.

“Chung Mẫn! Mẫn Mẫn ——” Anh hô to.

“Sao thế? Cậu sao thế?”

Đột nhiên nghe được tiếng nôn mửa, “Ngại quá, Cô Hồng Minh uống say rồi —— đừng quậy, đừng quậy nữa.” Có giọng của một nam sinh.

“Đưa di động cho tôi, tôi muốn nói!” Âm thanh của anh rất lớn, rồi bỗng nhiên òa khóc.

“Đừng quậy nữa! Chúng ta trở về thôi —— có chuyện ngày mai hãy nói.”

“Đưa di động cho cậu ấy, cho cậu ấy!” Cô la lên với ống nghe, trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Nhưng bên kia đã tắt máy, chỉ còn lại tiếng “đô đô”.

Cậu ấy muốn nói gì với mình? Nhất định là chuyện quan trọng. Trong lòng cô hình như có dự cảm anh muốn nói gì, nhưng không thể tin được, không thể tin được. Cô không dám gọi điện hỏi, đành phải ôm chặt đầu gối trong bóng đêm.

Sáng sớm hôm sau cô vội vã đi qua tìm anh.

Sương mù đầu xuân còn chưa tan, hai người tản bộ dọc bờ hồ.

“Tở nhưc đầu quá. Ngày hôm qua uống say.”

“Ừ.” Cô chờ anh chủ động nhắc tới.

“Sớm như vậy có việc gì? Tở vẫn còn buồn ngủ đấy.”

“Đem qua cậu gọi điện cho tớ.”

“Thế à? Tở nói gì?” Anh rất kinh ngạc.

“Cậu không nhớ gì hết?”

Anh mù tịt lắc đầu, “Không nhớ, cậu đến tìm tớ là vì chuyện này?”

Đột nhiên tới phiên cô làm người xấu hổ, “Tở —— tớ tưởng cậu muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

“Lời người uống say cậu cũng tin à? Chính tớ cũng không nhớ mình muốn nói gì.” Anh cười khổ nói.

“Tở không có chuyện gì đâu!”

Anh bắt đầu dĩ nhiên, “Chỉ thế thôi phải không? Vậy tớ về ngủ.”

“Cô Hồng Minh!” Cô thở gấp.

“Rốt cuộc là sao?” Anh nhíu mày.

“Sao cậu lại biến thành như vậy?”

“Tớ biến thành thế nào?” Trong mắt anh xuất hiện vẻ quật cường.

“Có phải cậu có bạn gái rồi nên muốn tuyệt giao với tớ không?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó, cậu nghe ai nói tớ có bạn gái?”

“Vậy tại sao cậu không gọi điện thoại cho tớ? Cả tháng nay cậu chẳng gọi tớ cú nào, cậu trọng sắc khinh bạn!”

Anh nghiêng đầu không nói gì. Cô thấy hàm răng anh cắn chặt.

“Tớ đang nói chuyện với cậu đó! Chỉ cần cậu nói một câu, tớ lập tức đi ngay, tuyệt đối không gây trở ngại cho cậu nữa!”

Anh buồn cười, “Rõ ràng là cậu không muốn tớ gây trở ngại — cậu đã quên cậu muốn tự mình lập kế hoạch cho cuộc sống sao? Cậu còn bảo tớ cách xa cậu một chút.”

“Tớ không ra nước ngoài thì ngay cả bạn bè cũng không làm nữa sao? Cậu là ai chứ! Không nghe theo cậu thì cậu tuyệt tình như vậy!”

“Tớ tuyệt tình?” Hô hấp của anh không còn ổn định, “Tớ tuyệt tình, ha ha — được rồi, đúng vậy, thế thì sao nào?”

“Thế nào? Cậu muốn tuyệt giao phải không?” Cô nhìn ánh mắt anh, chợt cảm thấy sợ hãi. Chẳng lẽ xuất ngoại thật sự quan trọng vậy ư?

“Tùy cậu.”

Như bị giội một thùng nước đá, cả người lạnh như băng. Cô như là thấy được người ngoài hành tinh.

“Chung Mẫn, Mẫn Mẫn —” anh có chút không đành lòng, ngữ khí dịu xuống, “Cho dù cậu không ra nước ngoài, tớ vẫn phải đi. Số phận không thể thay đổi.” Anh cụp mắt xuống, “Tới lúc đó, mấy năm không gặp, cậu sẽ nhanh chóng quên tớ. Tớ đã suy nghĩ rồi, thà làm bạn với người xa lạ, không bằng hoàn toàn làm người xa lạ. Cho nên từ giờ trở đi bọn mình đừng liên lạc với nhau nữa.”

Cô ngơ ngác nhìn anh, không hiểu lời anh nói có ý gì, “Nếu tớ xuất ngoại thì sẽ thế nào?”

“Bọn mình vẫn có thể đi cùng, vẫn làm bạn thân. Tớ còn có thể chăm sóc cho cậu. Chuyện làm thêm, cậu đừng lo lắng, tớ có cách.”

“Chỉ cần xuất ngoại là được?”

“Việc xuất ngoại không có hại cho cậu. Cậu hãy nói có đi hay không? Tớ cam đoan lần cuối cùng, sau này không can thiệp đến sự lựa chọn của cậu nữa.”

Cô bị dọa đến choáng váng, “Vậy xuất ngoại đi.”

“Cậu đồng ý?” Anh xác nhận biểu tình của cô.

“Đồng ý. Nhưng tớ không hiểu, sao cậu nhất định muốn tớ đi xuất ngoại.”

“Sau này cậu sẽ biết.”

Thấy anh lộ vẻ mặt tươi cười, cô có cảm giác ngờ ngợ hình như mình bị lừa. Mặc kệ đi, thiếu chút nữa cô đã mất đi anh!

Ngày hôm sau, anh cầm tờ đơn đến, tìm một phòng học trống, chỉ cô điền vào.

Khôi phục lại quan hệ, cô trở nên rất phối hợp.

“Còn phải điền gì nữa?”

“Điền xong rồi, tớ đi gửi giúp cậu. Từ hôm nay trở đi, cậu phải học thuộc từ vựng, chuẩn bị thi TOEFL. Giờ là tháng tư, chuẩn bị nửa năm, tới tháng mười là ổn rồi.”

“Được.”

“Cậu nhất định phải chuẩn bị thật tốt. Thành tích không lý tưởng thì thi lại.”

“Được.”

“Rất nghe lời.” Anh vỗ đầu cô.

“Tớ muốn hỏi một vấn đề.”

“Nói đi.”

“Cậu có bạn gái không?”

“Không có.”

“Cô gái đưa nước cho cậu ấy, có phải thích cậu không?”

“Cô gái đưa nước nào?”

“Là cái cô đưa nước cho cậu ở sân bóng đó.”

Anh lắc đầu, “Không biết cậu nói ai.”

“Chính là cô gái cổ vũ rất lớn tiếng ấy, dáng người cao cao, buộc tóc đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai màu đỏ.”

“Đó là bạn gái của Đặng Phong.”

“À.” Cô thoải mái.

Suy nghĩ một lát, cô lại hỏi, “Cậu không phải là không thích con gái chứ? Thật đáng sợ ——”

Anh nuốt xuống nước miếng, “Xin đừng vô cớ ác ý suy đoán người khác.”

“Thật mà! Không thì tại sao vẫn chưa tìm bạn gái? Cậu nói cho tớ biết đi, tớ nhất định giữ bí mật.”

“Lăn đi.”

11. Chương 11: Du Học

Bảng điểm của Chung Mẫn quả nhiên không tốt. Nước Mỹ là thánh địa mà các học sinh du học hướng tới, yêu cầu rất cao. Cô Hồng Minh dùng hết toàn lực, nhưng lúc nào cũng thất vọng thở dài, khiến cô ngại ngùng.

Mà đúng ngay năm này, xảy ra sự kiện 11/9, khiến cho việc xin visa đi Mỹ trở nên khó khăn. Cuối cùng Cô Hồng Minh vứt bỏ toàn bộ học bổng và trường học đã liên hệ xong, anh cùng Chung Mẫn đến một thị trấn nhỏ tại nước Anh tên là Wilton.

Sau lúc này, mọi việc đều xảy ra theo tự nhiên.

Chung Mẫn không phải rửa chén đĩa. Cô Hồng Minh làm thêm tại phòng thí nghiệm, giáo viên hướng dẫn cho anh tiền thù lao, hơn nữa học bổng của hai người vừa đủ tiền thuê và sinh hoạt hằng ngày.

Vì tiết kiệm tiền, hai người cùng thuê một nhà trọ nhỏ. Cô ngủ trong phòng, anh ngủ ở sofa.

Thời tiết tại Anh thất thường, cô nghi ngờ rằng các nữ diễn viên che dù đi dạo trong phim là thuộc về một thế giới khác. Không có người thân, không có bạn bè, kinh tế khó khăn, học hành nặng nề. Cảm xúc của cô dao động tùy hứng, thường xuyên uể oải không thôi.

“Tớ muốn ăn thịt.”

“Cuối tuần đi ăn được không?”

“Bây giờ muốn, rất rất rất muốn.” Cô giương mắt nhìn anh, bên trong tỏa ra ngọn lửa.

Anh lùi ra phía sau một bước, “Cậu muốn ăn tớ?”

“Cánh tay của cậu không tệ, rất nhiều thịt nạc.” Cô liếm miệng, “Cạo lông đi, để nguyên da luôn ném vào nồi nước muối, xắt hành gừng tỏi rau thơm, gừng xắt sợi thật mỏng, hành tỏi xắt nhỏ, trộn với giấm chua,

lại thêm một muỗng sữa tươi, rắc mè lên. Đợi thịt hầm nhừ rồi, lấy dao chặt ra. Sau đó nhúng vào nước sốt. A ——” cô hít sâu một hơi, tưởng tượng ra mùi vị.

Anh lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

“Tớ muốn ăn thịt! Xin cậu đấy! Bọn mình đi ăn thịt nhé!”

“Trong tủ lạnh có gà.”

“Tớ không muốn ăn gà, ghét gà chết mất! Tớ muốn ăn thịt heo thịt bò thịt dê nướng, cắn một miếng còn có mỡ nữa! Đều tại cậu, đưa tớ tới chỗ quỷ quái này!”

“Được rồi, bọn mình đi ăn thịt.” Anh bất đắc dĩ nói.

Gọi là ăn thịt, chẳng qua là ăn thịt gà tây nướng tại quán nhỏ ven đường —— thịt gà tây băm, bánh mì mỏng kẹp với thịt.

“Bây giờ tớ không cần giảm béo, còn hy vọng béo lên một tí.” Cô ăn bánh mì thịt, đau thương nói.

“Kiên trì một thời gian nữa thôi, một năm qua nhanh lắm.”

“Tớ thật đáng thương. Đều tại cậu, kiên quyết muốn tớ đến chỗ quỷ quái này.” Cô sầm muện nhìn anh, “Cậu cũng gây —— tớ lại liên lụy tới cậu.”

“Nói gì đó.”

Một hôm anh về muộn, thấy cô cuộn người trong một góc sofa thầm khóc.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên dang hai cánh tay ra. Cô xoay qua chui vào trong lòng anh. Cái ôm của anh còn ấm áp hơn trong tưởng tượng.

“Đừng lo lắng, còn có anh mà.” Anh thấp giọng nói, bờ môi anh hôn lên trán cô.

Cô sững sốt, sau đó càng dùng sức ôm anh.

Đây là cả quá trình. Sự lãng mạn mà cô chờ mong trở thành vô ích, chưa xảy ra mà đã chấm dứt. Thật khiến người ta chán nản.

“Anh có thích em không?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Thích.”

“Thích bao nhiêu?”

Anh hơi trầm ngâm, “Còn nhiều hơn Trương Bá Chi thích Tạ Đình Phong.”

Lúc đó Tạ Đình Phong đang rối rắm giữa hai người phụ nữ Trương và Vương, diễn ra đủ trò khôi hài, trở thành đề tài của dân chúng. Lúc này bọn họ vẫn chưa biết, sau này Trương Bá Chi và Tạ Đình Phong cưới nhau, một năm sau xảy ra sự kiện lộ ảnh sex. Bằng không có lẽ anh sẽ nói, “Còn nhiều hơn bạn gái của Trần Quán Hy.”

Cô nhẹ nhàng cười nói, “Em cũng rất, rất, rất thích anh. Mùi vị của anh thơm thật đấy.” Cô ghé sát vào cổ anh, tham lam ngửi anh, “Vì sao anh không nói sớm? Em chờ rất lâu rất lâu rất lâu, chờ đến cổ mỗi nhừ rồi.”

“Anh tuyệt đối không thể sai sót nhằm lẫn, anh nhất định phải có được em.” Khuôn mặt anh cách rất gần, cô không thấy rõ biểu tình của anh, chỉ thấy trong đôi mắt anh hiện lên một chút tia sáng, say mê đắm đuối.

“Thế tại sao anh để em ở bên người khác?”

“Đừng nhắc tới anh ta.”

“Nếu anh nói sớm, em sẽ không ở bên anh ta. Cô bỏ lên hôn bờ môi anh. Ấm áp, mềm mại, hai người đều say đắm.

“Mẫn Mẫn, anh yêu em.”

“Nói lại lần nữa.”

“Anh rất yêu em, anh sợ em chạy trốn cùng người khác.”

“Sao lại thế được?”

“Sao không được chứ? Em không biết bản thân mình muốn gì. Nếu anh không kiên trì, chúng ta đã chia tay từ lâu.”

Cô hôn lên mặt anh, “Cho nên không ra nước ngoài thì sẽ chia tay? Nếu lúc ấy em không đồng ý, chúng ta đã kết thúc rồi sao?”

“Nếu em không chịu đi, có lẽ anh cũng không đi. Nhưng bên phía ba mẹ, hơi khó đối phó một chút.”

Cô ôm anh chặt hơn, “Em thật sự có chỗ nào tốt mà đáng để anh vứt bỏ mọi thứ?”

“Có.”

“Không có!”

“Có.” Anh hôn lên tóc cô.

Chung Mẫn biết mẹ sẽ càng vui vẻ hơn mình, rốt cuộc bà có được đứa con trai này. Cô tưởng tượng ra bộ dạng cực kỳ sung sướng của bà, vì thế cô không muốn ba mẹ biết được.

Nhưng cô còn chưa kịp cảnh cáo Cô Hồng Minh thì mẹ đã gọi điện đến. Trong điện thoại, mẹ nói dông dài, vui vẻ phấn chấn, cuối cùng ý tứ là — mau chóng kết hôn.

“Gì cơ!” Cô thở hổn hển.

Lại là anh! Cảm giác bị lừa lại thổi quét trong lòng. Ghét chết mất! Anh muốn làm gì đây?

“Dem gạo nấu thành cơm.” Anh vui cười nói. Từ khi cô thừa nhận yêu anh, vẻ ngạo mạn của anh càng ngày càng cao.

“Đùa à! Bọn mình vừa mới ở bên nhau, em mới 23 tuổi thôi.”

“Bọn mình đính hôn trước, sang năm kết hôn.”

“Bọn mình nên giống như người khác vậy, yêu đương trước, ngộ nhờ không hợp thì sao?”

“Vậy càng nên kết hôn ngay. Anh không thể để em chạy trốn.”

Cô gần như khóc ra, “Anh định ép chết em à! Rốt cuộc anh thích em cái gì chứ? Em còn chưa sửa xong mà!”

Anh hơi suy tư, “Anh thích tất cả khuyết điểm của em.”

Cô co ro ngồi trên sofa, “Xong rồi! Nếu bỏ tất cả khuyết điểm, em biến thành người hoàn mỹ — anh càng thích em hơn rồi!”

Tìm người thông minh làm bạn trai, cuộc sống sẽ là một cuộc đấu trí so tài dũng khí.

Vừa đắm vừa xoa, rốt cuộc cô ép anh đồng ý — tốt nghiệp rồi tính.

“Sau khi tốt nghiệp bọn mình làm gì?” Cô biết anh nhất định đã làm xong kế hoạch.

“Về nước.”

“Anh không muốn ở lại đây ư?”

“Vì sao phải ở lại? Anh phải về đền đáp tổ quốc.”

“Anh nói đùa à?”

“Đùa gì chứ? Em chẳng phải không thích nơi này sao? Hơn nữa, ở nước ngoài khó tìm việc làm. Vẫn là về nước tương lai sáng chói.”

“Cũng đúng. Em thích Trung Quốc hơn.”

“Em thích thành phố nào? Bọn mình quay về thành phố W được không?”

“Không,” cô kiên quyết lắc đầu, “Em muốn cách ba mẹ thật xa, để nanh vuốt của bọn họ không với tới chỗ của em.”

Anh cười nói, “Được, em quyết định đi.”

12. Chương 12: Kết Thúc

Câu chuyện đã gần kết thúc. Mùa thu năm nay, bọn họ trở lại huyện T cử hành hôn lễ. Từ 17 tuổi đến 25 tuổi, thời gian tám năm, thoáng như mộng xưa.

Anh đề nghị, “Chúng ta đi xem tháp nước đi!”

“Được!”

Bọn họ vẫn còn nhớ tối đó. Chuyện này trở thành đề tài chế giễu của anh.

“Có một buổi tối, có người khóc rất dữ dội.”

“Còn nói nữa em bỏ anh ngay!”

Anh ngậm miệng, qua chốc lát, nhớ lại lần nữa rồi cười một trận.

Vẫn là cảnh tượng vắng vẻ, hoàn toàn không thay đổi so với tám năm trước. Sắc trời vẫn âm u, giống như một cái khăn ướt sũng. Nơi trời đất giao hòa có một tia sáng.

Bên kia thành phố, từng khu chung cư tường đỏ ngói xanh xếp hàng ngay ngắn. Bất động sản mang đến sự thay đổi mạnh cho đất nước, miền đất này cũng dần dần thay đổi. Trung tâm nơi này càng thêm hoang vắng, gió lạnh thổi qua vang tiếng ào ào.

Cô chỉ một căn nhà ở phía xa xăm, kể với anh chuyện quá khứ.

“Lúc ấy em suy nghĩ, khi nào thì em mới có thể thoát khỏi nơi này, đến một chỗ thật xa. Nếu em là Tôn Ngộ Không, em cứ thế mà nhảy qua —— từ nơi này, tới đó, đến cuối chân trời.”

“Bây giờ thì sao?” Anh vén tóc giúp cô.

“Bây giờ em đi xa như vậy, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đi tới một nơi rất xa kia, nhưng mà —— cũng không phải tốt gì, dạo quanh một vòng, vẫn cảm thấy nơi này thoải mái hơn. Vả lại không cam lòng nhất là ——”

“Hửm?”

“Em cố gắng như vậy, cũng không thoát khỏi năm ngón tay của anh.”

Anh cười ha hả.

“Rốt cuộc anh thích em lúc nào?”

Anh từ chối trả lời, nhưng ý cười nơi khóe miệng không thể che giấu được. Cô ra sức lắc người anh.

“Ngã đấy —— coi chừng ngã đấy —— đừng lắc! Đừng lắc! Rất lâu trước kia ——”

“Rốt cuộc là bao lâu?”

“Lúc em đang ngủ.”

“Ngủ?”

“Ừm. Anh ngồi bên cạnh, nhìn em ngủ đến chảy nước miếng ——”

Á! Vào thời điểm khó coi như vậy? Đàn ông thật sự không thể nói lý.

“Lúc ấy anh nghĩ —— nếu có thể luôn ngồi bên cạnh nhìn em như vậy, cũng rất tốt.”

Cô đột nhiên cảm động, nước mắt rưng rưng.

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy. Bên nhau dài lâu.” Anh hôn lên trán cô.

——HẾT——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-nhau-dai-lau>